

Wilson
Cut
Số 129
129

1924+

tuổi ngọc

TUẦN BÁO CỦA YÊU THƯƠNG

Chủ nhiệm, chủ bút :

Phụ tá chủ nhiệm :

Thư ký tòa soạn :

DUYÊN ANH

NGUYỄN TÂN KHANG

ĐINH TIỀN LUYỆN

TUẦN BÁO RA NGÀY THỨ SÁU

TÒA SOẠN VÀ TRỊ SỰ : 63 BÙI THỊ XUÂN (LẦU 1) SAIGON II

VĂN

niềm yêu mến của tuổi trẻ
nói chuyện với người soạn thảo chương trình quốc văn
mùa phượng vĩ lưng trời
nỗi buồn còn lại
ru đời đã mất
ngó trời mưa bay
khoảng nhớ
chút gì cho mai sau
những vạt nắng vỡ

TUỔI NGỌC
TÂN KHANG
TỬ KÊ TƯỜNG
NGUYỄN HẠ
HOÀNG DU THỤY
DẠ NGOAN NGOAN
TỬ THẢO
AN VI
PHAN UYÊN HOÀI

THƠ

huy tướng, trần dạ lữ. hà nguyên dững. nguyên đình diễm. lê vinh ngọc. dạ ngoan ngoan

TRUYỆN DÀI

cám ơn em đã yêu anh
chủ nhật uyên ương

DUYÊN ANH
ĐINH TIỀN LUYỆN

MỤC THƯƠNG XUYẾN

nhìn xuống đời
ngọc thân ái
chạm phở
tuổi ngọc và bạn ngọc

ÁI NHI ÁI HOA. Ý ĐỨC
NGỌC
TỔ HỢP KIỀN
TÒA SOẠN

Biên lai số 597-BTT-NBC cấp ngày 16-4-1971

Bộ biên tập : TỬ KÊ TƯỜNG, Ý ĐỨC, ÁI NHI, ÁI HOA, NGỌC THÂN ÁI.

Quản lý ĐẶNG XUÂN CÔN

Số 129

Tuần lễ từ 26-4-74
đến thứ năm 2-5-74

Gia 120đ
ban

niềm yêu mến của tuổi trẻ

Tuần báo Tuổi Ngọc 128, số Hồi Sinh, đã tới tay bạn ngọc. Về nội dung, sẽ khởi sắc dần dần. Về hình thức, vì tự lực cánh sinh (thư ký tòa soạn làm mông-ta phim, không khoán trắng cho nhà in ốp-xét nữa nên, cái thước ban đầu, bôn bìa «tiết kiệm ngân sách tôi đa» hơi xấu xí) và vì máy ô-tô-ma-tích chạy sáu mươi tư trang ruột chưa sửa xong, thành thử, Tuổi Ngọc phải chạy máy đặt tay, do đó, sự ăn loét yêu hẳn mỹ thuật. Từ số 130, Tuổi Ngọc chạy máy ô-tô-ma-tích. Tòa soạn hy vọng rằng mỗi số Tuổi Ngọc sẽ được coi như một niềm vui nhỏ cuối tuần gửi tới bạn ngọc. Niềm vui nhỏ, phần tư của cái vé xi-nê, với chúng tôi, là sự cố gắng suốt bảy ngày trong hoàn cảnh ít phương tiện hiếm nhân viên. Vẫn chỉ có ba người cho một tòa soạn tuần báo đòi hỏi hàng chục người. Như bạn ngọc đã biết, trước khi xuất bản hay tọc bản một tờ báo, người ta quảng cáo âm ỹ Bằng bích chương. Trên nhật báo. Trên màn ảnh. Tuổi Ngọc của bạn loan báo thừa thớt ở vài nhật báo. Đã méo mặt bởi tiền quảng cáo ! Vậy nhờ bạn ngọc quảng cáo thêm, quảng cáo rí tai giùm. Làm sao Tuổi Ngọc đủ số độc giả nuôi sống nó là nó sống mãi mãi. Tuổi Ngọc chỉ cần sống đẹp, sống sạch, chỉ ham sống đẹp, sống sạch. Vì ham sống đẹp, sống sạch, bắt buộc, Tuổi Ngọc phải có đời sống bản hàn. Nhưng Tuổi Ngọc tin tưởng, tuyệt đối tin tưởng rằng, bạn ngọc đã cho, đang cho, sẽ cho, mãi mãi cho Tuổi Ngọc niềm yêu mến chân thành. Và để được niềm yêu mến của tuổi trẻ, không bao giờ người ta có thể chinh phục bằng uy quyền hay tiền bạc. Vậy thì Tuổi Ngọc còn đợi gì mà không reo vui sung sướng. Và hãnh diện.

một nền giáo dục căn bản

Cô Phạm thị Tự, giáo sư đại học (còn là Giám đốc Trường Công Tác Xã Hội nữa) vừa mới đăng đàn diễn thuyết tại Viện Quốc Gia Âm Nhạc về đề tài giáo dục gia đình. Giáo sư Tự quả quyết rằng, chỉ có giáo dục gia đình mới là giáo dục căn bản. Trước cô, văn hào Dostoievki cũng đã viết: «Chẳng có gì cao cả, tinh khiết, mãnh liệt và hữu ích bằng kỷ niệm êm đẹp của thời tuổi nhỏ sống dưới mái gia đình. Người ta hằng nói về văn đề giáo dục, nhưng kỷ niệm ầu thơ thánh thiện, có lẽ, là căn bản giáo dục tốt hơn hết». Giáo sư Tự đã giảng cách làm cha mẹ cho các đảng cha mẹ hôm nay thật hay, nhưng liệu được mấy đảng cha mẹ trong xã hội bây giờ thắm lời giảng của giáo sư? Người ta biết rõ một đảng cha điển hình họ, con trai ông ta lần lượt vô Chí

Hòa, ra Côn Sơn vì phạm tội du dương, ăn cướp. Ấy thế mà ông ta vườn cứ giả vờ đóng vai kẻ quân tử, vườn cứ được cuộc đời phong chức đạo đức tỏa trời xanh. Thực chất, ông ta còn đôn mạt hơn con của ông ta. Vậy theo Ái Hoa, vấn đề cấp thiết hiện nay, có lẽ, là giáo dục cho bố mẹ. Bố mẹ có giáo dục mới giáo dục nổi con cái. Bố mẹ vô giáo dục thì lấy đâu ra căn bản để có giáo dục gia đình? Nói vậy cũng quá đáng. Hay chỉ là cách nói dõn. Nói nghiêm túc, giáo dục con cái ở gia đình phải giáo dục từ thuở chúng còn bé bỏng. Cho nên văn hào Dostoievki đã gặp ca dao giáo huấn Việt Nam ở câu... «dạy con từ thuở còn thơ». Mà giáo sư Phạm thị Tự chưa hề có con, liệu kinh nghiệm «giáo dục gia đình» của giáo sư có đáng tin cậy? Khi người ta có con, vì thương con, người ta có thể trở thành hèn hạ vì sự nghiệp của con cái, huông chi sẵn tiền

chẳng chạy chốt xin thêm điểm hay mua tâm bằng. Hoặc vì sợ con chết chẳng dám ăn chực nằm nhờ nơi quyền thế, chịu nhục nhả đời lấy sự bình yên cho con. Giáo sư Tự rất lý tưởng nhưng lý tưởng của cô rất lý thuyết. Và nó trở thành không tưởng trong một xã hội như cô đã nhận xét. Tuy nhiên Ái Hoa vẫn kính trọng những người lý tưởng, nhất là người lý tưởng Phạm thị Tự. (ÁI HOA)

tiên học lễ hậu học văn

Cô Tự giảng luân lý cho các bậc cha mẹ thì ông nghị sĩ đáng mèn giảng luân lý cho học trò. Đền chủ tọa buổi lễ phát phần thưởng ở trường Đắc Lộ ngã tư Bảy Hiền, ông nghị sĩ nhấn mạnh cái câu cũ mèm như Khổng Tử: Tiên học lễ hậu học văn. Ông nghị sĩ «huân từ» thêm: Văn mà thiếu lễ thì chỉ làm loạn xã hội. Đồng ý lắm lắm với ông, người thụ ủy một liên danh mà hai lần liền, Ái Nhi đều bỏ phiếu ủng hộ ông. Nhưng thưa ông, ai là người chê lễ nghi ra khắp bốn phương để thiên hạ thối nhuần, học hỏi bây giờ? Bọn học trò khó mà làm loạn xã hội. Muốn

làm loạn xã hội. «chúng nó» phải đợi ngày bước xuống đời và có chút quyền hành, địa vị trong tay. Từ đây tới đó còn xa. Các bậc thầy, các bậc huynh trưởng sẽ dạy dỗ «chúng nó». Lễ ở trường học có mỗi tuần một giờ công dân hệ số thua toán. Toán ra đời dễ tính...áp phe. Công dân ra đời thiệt thòi chết. Nhưng lễ ở trường chưa đủ đâu. Nó mới chỉ là thứ lễ lý thuyết. Thiếu lễ thực hành. Bọn học trò nghe các huynh trưởng tô cáo nhau «án phân» tại Hạ Viện bèn buồn ba mươi phút rưỡi, hết tin lễ nghĩa. Và có đứa học trò dám nhả nhừ: Tiên học lễ hậu làm dân cử. Xin ông nghị sĩ đáng mèn hãy làm ơn tới Hạ Viện (thỉnh thoảng nên ở Thượng Viện) ban lời huân từ tương tự như ông đã ban ở ngã tư Bảy Hiền: Dân cử mà thiếu lễ thì chỉ làm loạn xã hội. Bậc huynh trưởng biết giữ lễ nghĩa, lễ nghĩa nó sẽ tỏa thơm khắp nước và đàn em, rồi lũ hậu sinh cứ thế noi gương. Lễ nghĩa không bao giờ chẻ ra bốn phương từ một lời nói trong một buổi phát phần thưởng. Lễ nghĩa chẻ ra bốn phương cho mọi người, cho muôn đời. Do đó không phải ai cũng nói được chuyện lễ nghĩa.

Và, do đó, mới có Không Tử.
(AI NHI)

bây giờ bộ đã
biết báo tuổi ngọc

Ngày 23-4-74, vào lúc 9 giờ sáng tại Hội trường Bộ Văn Hóa Giáo Dục và Thanh Niên, dưới quyền chủ tọa của ông Tổng trưởng Ngô Khắc Tinh, buổi lễ trao giải thưởng Dịch thuật 1972-1973 được tổ chức rất long trọng. Cuối cùng có màn tiệc trà vui vẻ. Quan khách được mời tham dự khá đông và khá trịnh trọng. Chủ nhiệm tuần báo Tuổi Ngọc cũng được «trân trọng kính mời vui lòng quang lâm dự lễ». Lại được phát kèm tờ chương trình và dấu hiệu dán kính xe ! Đây là lần đầu tiên Bộ Văn Hóa Giáo Dục và Thanh Niên biết tới Tuổi Ngọc, tuần báo có ý hướng giáo dục, một tuần báo sạch sẽ và đẹp đẽ sau ngót ba năm với 128 số báo đầy thiện chí. Tòa soạn nhận thư mời của Bộ, thay phiên nhau mỗi người đưa lên mũi hít hà bảy mươi tư giây rưỡi. Thơm ơì là thơm. Ơn mưa móc, dầu chỉ một hạt, lại muợn màng, vẫn là ơn mưa móc. Mấy năm trước, Bộ không biết, ở miền Nam, có tuần báo Tuổi Ngọc nên Tuổi Ngọc

long đong ba chìm bảy nổi chín cái lênh đênh. Bi giờ Bộ biết Tuổi Ngọc, bạn đọc yên chí lớn, Bộ sẽ «nâng đỡ» và Tuổi Ngọc sẽ sòng hùng, sòng mạnh, sẽ được cho giấy đề bán giá rẻ mặt gọi là «giá đầu tư vào tuổi trẻ». Lưu ý bạn đọc : Thuở ông Lê Minh Liên làm Tổng Trưởng Văn Hóa Giáo Dục, tuần báo Tuổi Ngọc (bộ cũ, khổ lớn) đã được Bộ nâng đỡ tận tình bằng cách đặt mua mỗi tuần những...2 số. Vì tòa soạn không có tiền văn thư nên, hồi đó, chủ nhiệm Tuổi Ngọc đã yêu cầu Bộ tới nhận 10 số báo biểu thay vì mua 2 số nâng đỡ ! Lần này Bộ sẽ cứu xét chăng ? Chả lẽ yểm trợ thi hoa hậu của nhật báo mà không yểm trợ giáo dục tuổi trẻ. Wait and see. (Y ĐỨC)

tuổi ngọc
TUẦN BÁO CỦA
YÊU THƯƠNG

In tại cơ sở ấn loát
Nguyễn-Bá-Tông
63 Bùi Thị Xuân, Saigon II.
Số lượng : 6000.
ĐỒNG NAI
Tổng Phát Hành

**nói chuyện với những người
soạn thảo chương trình
quốc văn**

Sở trước, tuần báo Tuổi Ngọc điem sơ cuốn sách giáo khoa bắt hủ, nhan đề Quốc văn lớp sáu của đại giáo sư Đan Văn. Tư thực Lasan Taberd là một tư thực vĩ đại và có truyền thống giáo dục tốt đẹp, không hiểu tại sao niên khóa 1973-1974 lại chọn cuốn sách của ông Đan Văn. Vì nặng cảm tình với trường Lasan Taberd, đầu niên khóa, Tuổi Ngọc đã nhắc nhở Sư huynh Hiệu trưởng nên xét lại cuốn sách đó (Tuổi Ngọc số 119), nhưng, có lẽ, Tuổi Ngọc là báo thứ yếu nên không được Ban giám đốc Lasan Taberd «cứu xét». Rốt cuộc, trọn niên khóa, biết bao học sinh đã bị học quốc văn bởi thứ sách quốc văn soạn thảo cầu thủ, phản bội quốc văn của ông Đan Văn. Một vài người đọc xong bài của bạn Nguyễn Tân Khang cho rằng Tuổi Ngọc đã quá...mạnh tay. Đa số lại khích lệ và bảo tiếp tục đặt vấn đề sách giáo khoa Tuổi Ngọc đang nhờ các giáo sư viết bài điem từng cuốn sách giáo khoa, đủ loại. Trong khi chờ đợi, bạn đọc hãy đọc thêm một bài của giáo sư Nguyễn Tân Khang.

Trong một bài báo viết về một nhà văn đang trên tạp chí Văn Học, số đặc biệt viết về ông ta, thi sĩ Nguyễn Sa đã tiết lộ cho độc giả cả nước biết rằng : Nhiều bạn ông (thi sĩ Nguyễn Sa) đồng ý nên trích thật nhiều văn từ những cuốn truyện tuổi thơ của nhà văn để giảng dạy học sinh tiểu học. Nhưng vì nhà văn họ không «thuần túy» là nhà văn mà ông còn là một nhà báo nghị luận tội ác một cách tàn nhẫn nên «xếp xó» ông ta lại. Những người bạn mà thi sĩ Nguyễn Sa đề cập tới đều là những người có trách nhiệm trong vấn đề soạn

thảo sách giáo khoa với nhãn hiệu nhà nước. Nhà văn họ đã trả lời, đại ý: Tôi đâu có viết truyện với âm mưu trông đợi các anh trích văn của tôi dạy học trò. Tôi không nhân danh cái này cái nọ khi viết truyện, không võ ngực nhận mình có trách nhiệm, sứ mạng, càng không bao giờ xưng mình là người làm giáo dục, có gì các anh cứ khoác cho tôi cái trách nhiệm lớn, cái sứ mạng nhỏ để đòi hỏi một mẫu người đạo đức toàn vẹn trong tôi. Các anh hãy soi gương đi, nhìn thẳng vào mặt mình rồi tự hỏi chính các anh, các anh có tí tí đạo đức nào chưa, các anh có gì bằng tôi!

Đó là câu chuyện dùng để mở đầu cho bài báo này: Sự khắt khe trong công việc soạn thảo sách giáo khoa. Người nhà nước giáo dục không những đặt vấn đề văn chương hay ho, viết đúng văn phạm mà còn đặt vấn đề đạo đức của những văn sĩ được trích văn giảng dạy! Nghe nói, chương trình quốc văn năm tới, người ta chọn vài nhà văn hiện đại ở miền Nam để dạy ở các trường. Trong số vài nhà văn, nghe nói, có một nữ sĩ đạo đức tỏa lên tận trời xanh! Bà đã bỏ chồng đi theo trai và vợ của người trai đang nhắn tin tìm lum trên báo với lời lẽ si nhục nặng nề. Người viết báo có thể viết một thiên trường giang phóng sự về cuộc đời tình ái vô luân của nữ sĩ, nghe nói, sẽ có tên trong chương trình quốc văn. Nhưng y sẽ không được «trích văn» giảng dạy nếu y lại cũng chính là tác giả những cuốn sách lành mạnh. Người ta sẽ đặt vấn đề đạo đức của y. Người ta sẵn sàng chấp nhận nữ sĩ vô luân song khó tha thứ kẻ chồng đòi vô luân! Buồn cười thật. Càng buồn cười hơn nếu người ta xóa bỏ tên nữ sĩ trong chương trình quốc văn vì bà ta vô luân.

Vậy thì có nên đặt luôn vấn đề ái quốc cho những văn nhân, thi sĩ được chính thức giảng dạy hay tự do trích văn thơ của họ? Tội phạm quốc nặng hơn tội vô luân. Đàn bà cướp chồng người khác chỉ bị tội nhẹ nhàng; đàn ông cướp vợ người khác tội tương tự. Nhưng đàn ông hay đàn bà mà phản quốc thì bị xử tử hay khổ sai chung thân hay biệt xứ. Chưa thấy hình phạt nào dành cho những người viết báo si phật, công kích bạo lực, chồng đòi bắt công và miệt thị bọn đạo đức giả, bọn bán nước buôn dân. Người ta đã khen thơ Hoàng Cao Khải bắt học trò học thuộc. Rồi người ta thả dài: Tiếc thay, Hoàng Cao

Khải là Việt gian. Người ta kẻ lẻ công đức văn hóa của Phạm Quỳnh. Rồi người ta thả dài: Giá ông đừng là Việt gian! Tuy nhiên, bọn hậu sinh cứ học văn chương của Việt gian hôm qua. Học luôn cả văn chương của Việt gian hôm nay. Tại sao sách quốc văn của chúng ta phải trích văn thơ của những Nguyễn Tuân, Nguyễn Công Hoan, Thanh Tịnh, Tô Hoài, Nguyễn Hồng, Tê Hạch, Lưu Trọng Lư?... Những người đó, hàng ngày, đang nguyên rùa văn chương miền Nam, đang nguyên rùa chế độ miền Nam và đang dùng văn chương của họ ca ngợi những cuộc chém giết dân chúng miền Nam? Tại sao học sinh của chúng ta phải học tiểu sử của Việt gian hôm nay? Hãy đọc kỹ phần «lược khảo tiểu sử tác giả» ở các cuốn sách quốc văn đi. Làm gì có một giọng ngẩn nói rằng tác giả Nguyễn Công Hoan là Cộng sản. Mà chỉ được khen ngợi là nhà văn chống phong kiến. áp bức, nhà văn «có khuynh hướng xã hội». Thế thì những Nguyễn Công Hoan, Nguyễn Tuân... trong ý nghĩ của học trò non nớt là những nhà ái quốc chân chính! Và Bộ Dân Vận sẽ tốn bao nhiêu công của để giải thích rằng Nguyễn Công Hoan, Nguyễn Tuân đích thị là Việt gian mới, đứng về phía chúng ta phán xét họ?

Có lẽ, phải đặt vấn đề nghiêm chỉnh với Bộ Văn Hóa Giáo Dục Thanh Niên, vào những số báo tới. Không lẽ học trò miền Nam chỉ học, chỉ biết, chỉ nghĩ và chỉ chiêm ngưỡng những nhà văn bên phía kẻ thù. Người ta hằng nói đến danh từ «cập nhật hóa». Thí dụ Quốc văn lớp 7, chương trình cập nhật hóa. Nói về phần kim văn, chẳng hạn. Năm nay có nhiều tác giả xứng đáng hơn năm ngoái. Vậy các tác giả năm ngoái nên đi chỗ khác chơi để học trò học các tác giả năm nay. Và sang năm, lại học các tác giả khác. Cập nhật hóa không bao giờ là 20 năm rông rã cứ Nguyễn Tuân, Tô Hoài... Văn chương miền Nam phong phú, đầy áp tình thân nhân bản, mỗi năm học hàng chục tác giả mới, trích hàng nghìn bài văn vẫn dư, tại sao cứ phải trích văn của các nhà văn miền Bắc còn sống và đang cố võ chém giết dân chúng miền Nam? Các nhà «đạo đức» lãnh trách nhiệm soạn thảo chương trình quốc văn, chọn tác phẩm và tác giả ở Bộ Văn Hóa Giáo Dục Thanh Niên đã lo ngại xa xôi rằng nếu chính thức chọn văn của nhà văn mà thi sĩ Nguyễn Sa đề cập giảng dạy học trò, có thể, học trò sẽ trở thành nhà báo ngựa

chúng, vậy quý vị có lo ngại rằng học vấn của những tác giả Cộng sản, học trò sẽ trở thành Cộng sản? Một nhà báo phản kháng vì bất công áp, bức nguy hiểm hay một tên Cộng sản sát hại dân lành nguy hiểm?

Có thể tôi đã nêu ra những câu hỏi mà quý vị lãnh trách nhiệm soạn thảo chương trình quốc văn chưa bao giờ nghĩ tới. Vậy xin quý vị nghĩ tới là vừa. Kẻo tội nghiệp các em học sinh Cai Lập bị đọc những bài tập đọc ký tên Nguyễn Công Hoan, Nguyễn Tuân... Hãy để sinh viên nghiên cứu tác giả và tác phẩm của từng giai đoạn văn chương Việt Nam. Đừng bắt tội học sinh trung học miền Nam bình giảng những bài văn mưa dầm gió bắc, những bài văn bão lụt vỡ đê ở ngoài Bắc nữa. Học văn chương của một người là bắt đầu nghĩ tốt tới người đó. Nghĩ tốt về một người Cộng sản là điều cần kỵ nằm trong luật pháp quốc gia Việt Nam. Tại quý vị đòi hỏi « đạo đức » ở một tác giả văn chương hơn là đòi hỏi giá trị văn chương của họ nên tôi mới viết bài này nhắc nhở quý vị. Văn nghệ miền Nam đã và đang đóng góp vào công cuộc chiến đấu bảo vệ đất nước hay văn nghệ tiền chiến hoàn toàn gánh vác nhiệm vụ thiêng liêng đó? Câu trả lời nằm trong chương trình quốc văn niên khóa tới. Vì người ta sẽ thấy văn nghệ hiện đại miền Nam vốn vẹn 3 người đại diện, còn tiền chiến thì được nâng lên không giới hạn. Và tại sao 3 nhà văn hiện đại miền Nam lại thiếu một Sơn Nam hay một Bình Nguyên Lộc? Phải chăng tiêu chuẩn đạo đức tác giả, giá trị văn chương chỉ là lớp sơn che đậy tinh chất bè phái? Chúng tôi hy vọng các tạp chí, giai phẩm văn chương và các nhật báo sẽ lên tiếng về chương trình quốc văn mới. Không thể khoán trắng công việc soạn thảo chương trình quốc văn cho một số người đã bằng lòng định cư kiên thức của mình một chỗ lại đẩy thiên kiến nhưng tự nhận mình có trách nhiệm với những thế hệ học sinh nối tiếp. *Mười điều tâm niệm* của Hoàng Đạo còn thích hợp với « cái mới » hôm nay không? Chẳng lẽ sau hơn 30 năm đầu biến tư tưởng, dân tộc này chưa mới tí nào, cần tiếp tục làm mới theo *mười điều tâm niệm* của Hoàng Đạo? Chúng tôi sẽ nói chuyện tiếp với những người chịu trách nhiệm soạn thảo chương trình quốc văn.

NGUYỄN TÂN KHANG

những
cánh lá
tinh
xanh
cho h.

□
DẠ
NGOAN
NGOAN

như lá buồn thiu một chỗ nằm
sâu trên trăm nhánh rụng xung quanh
ngang đây quay quắt vài cơn lốc
thương đời như mới tạt mưa giông

người cao nguyên nghe mưa, tưởng nhớ
phố đồng bằng, gõ nhịp trái tim
người trên cao, nét từng chút gió
quanh năm đi về lạnh lẽo đê im

như mưa trời lạnh tanh nhỏ giọt
như sương đời vòng quanh mắt môi
khói mây mù mặt trong tâm mắt
trông người không rõ ở xa xôi

như lá trên cành treo hững hờ
tinh dong đưa với một đường tơ
nhớ em tóc mỏng bên đôi cò
yêu người đi góp mộng đơn sơ

mộng ở trên cao toàn bóng lá
lá xanh quanh năm mộng cũng xanh
xếp phong thư kín mùi giấy mới
gửi người như gửi mộng trăm năm

như lá chờ cho đủ thiết tha
đem tình đi gửi ở nơi xa
những chùm thương nhớ như là lá
rụng quanh tình hay rắc một đời ta.

DẠ NGOAN NGOAN

ngó trời mưa bay

DA NGOAN NGOAN

Mùa của Đà Lạt không được rõ ràng. Tháng năm qua đi qua đi. Hôm nào cũng vậy. Đông Thu Xuân Hạ nhạt nhòa. Ngày mở ra bằng bình minh sương mù và khép lại theo hoàng hôn mây khói. Cứ mỗi sáng đi học xách cặp lên con dốc đầy sương. Trưa tan về nép dưới chiếc dù xinh Nhật Bản ngó trời mưa bay bay mà nhớ người mệnh mang trời đất. Chiều chiều ngồi bên bàn học nhỏ vén màn trông ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy mịt mờ sương khói. Ở đây buổi chiều quanh năm mùa đông. Em lầm nhảm một bài hát quen thuộc bỗng dừng nghe có chút chi bùi ngùi. Quanh năm mùa đông quanh năm sương khói. Khói ở đâu nhiều lắm thế. Khói bay, khói tan, khói lao xao trong lòng em người ạ. Khói mà cũng biết lao xao. Không phải, em muốn nói nỗi nhớ đây Nỗi nhớ lan trong khói, lẫn trong khói, hay đã thành khói, len vào từng kẽ hở trái tim. Nhớ nhau vô cùng mà làm sao nói, chẳng lẽ ôm hoài nỗi đợi âm thầm. Câu thơ mà em yêu lắm nhưng không nhớ tên tác giả. Làm sao nói, làm sao nói phải không, thưa người.

Như làm sao nhắc lại khói sương nửa đêm giáng sinh đi lạc trong khuôn viên viện đại học.

Người, khách lạ của thành phố. Em, năm cuối cùng bậc trung học, những dịp hiếm hoi chỉ đưa em tới giảng đường Spellman, nên cho trí nhớ em chỉ dừng ở đó. Vào sâu bên trong là lạ lắm, là lạc đường. Nhưng cần gì, thánh lễ đợi chờ đâu đó quanh đây. Đêm rét, đêm khói sương tay run, tay trong tay chuyển chút hơi nóng ấm. Người ơi người, làm sao nhắc đêm Giáng sinh đã có, tuyệt vời.

Bây giờ em ngồi đây. Nhà em dốc cao đường thấp, phở núi chênh vênh những cụm mây hồng. Có chút nắng đủ làm mướt xanh màu lá. Và vẫn đâu đây khói sương phảng phất mơ màng. Lá thư mới nhận được nằm dịu dàng trong những ngón tay, những lá thư mỗi ngày chấp chới, mang người về lại cùng em ở thị xã dốc cao. Ở người, có chia xa cách mấy thì đường dài vẫn rộn ràng những dấu yêu trang trái. Từ ba trăm cây số xa, đồng bằng với thành phố của người rồi cũng thật gần trong trí tưởng riêng em.

Và, ba trăm cây số đường hay «nghìn trùng xa cách» vẫn đâu có nghĩa lý chút nào với ta phải không, hỡi người yêu dấu !

người và ta

người vẫn là chim dưới cội tùng
ta vẫn là con thú bên sông
chim hót cho ngày mê mẩn tới
thú buồn nằm rờn suốt mùa đông.

TRẦN DZA LỮ

cây tương tư

Nhà văn Mùng Mán viết truyện Lá tương tư. Đọc xong, em đã nghĩ làm gì có thứ lá kỳ cục ấy. Nhưng nhờ bạn em bảo không những có lá tương tư mà còn có cả cây tương tư nữa. Ngọc thân ái biết cây tương tư ra sao, cho em «kiến thức phổ thông» chút xíu.

NHỊ KIẾU (Gia Định)

Có cây tương tư hẳn phải có lá tương tư. Lá tương tư của ông Mùng Mán trên một cây tương tư mọc ở một nơi nào xứ Huế đẹp và thơ. Ngọc thân ái không biết. Vì chưa ra Huế. Ngọc chỉ biết cây tương tư mọc ở nước Tống thời... Đông Chu liệt quốc, tức là thời của Khổng Tử. Nó thế này: Ở gò Phong Phụ (dĩ nhiên thuộc nước Tống) có một giai nhân tuyệt đẹp mà nếu dự thi hoa hậu Ma ní sẽ trúng giải... hoa hậu! Giai nhân họ Túc, người nước Tống quen gọi là nàng Túc thị. Túc thị đã có

chồng tên Hàn Phùng. Mông xừ vua Tống đến gò Phong Phụ ngao du gặp Túc thị đẹp quá trời, bèn cây quyền vua, bắt Hàn Phùng «sang» vợ cho mình. Hàn Phùng từ chối. Vua bắt cóc Túc thị nhốt trên đài Thanh Lăng. Hàn Phùng thương vợ song lép vè (dần đen mờ lỵ), tức giận và... tự vẫn. Túc thị nghe tin chồng về với đất, liền thảo một giòng thư tuyệt mạng bỏ túi áo rồi nhảy xuống khỏi đài từ tiết. Vua Tống làm nhảm đọc thơ tuyệt mạng của Túc thị: « Khi tôi chết, xin đem xác tôi chôn cạnh mộ chồng tôi». Vua tác giảng nổi cáu, truyền đem xác Túc thị chôn cách xa mộ Hàn Phùng trăm dặm để đôi linh hồn khó gần gũi nhau. Chôn xác Túc thị được ba ngày, bỗng có giòng cây lạ lũng mọc lên ngay cạnh mộ và trong tuần lễ, cây này dài ba thước, cành lá quân quýt lây nhau. Sau đó, có đôi chim tới đậu, cùng hát những điệu ai oán. Người gần đây thương cảm, quâ

quýt linh hồn vợ chồng Hàn Phùng triu mến nhau, bèn đặt tên cho giòng cây lạ lũng kể trên là *Cây tương tư*. Đó, điển tích cây tương tư mà em muốn biết.

thi sĩ và thuốc lá

Ngọc thân ái, có phải muốn làm thơ, trước hết phải phải hút thuốc lá và uống cà phê?

VẤN BA (Mỹ Tho)

Hình như không phải thế đâu. A, chắc chắn là không phải rồi. Thuở Lý Bạch, Vương Duy làm thơ chưa có cà phê, thuốc lá. Thuở Nguyễn Du, Nguyễn Gia Thiều làm thơ cũng chưa có cà phê thuốc lá. Không có tâm hồn mơ mộng, hút hàng tấn thuốc lá, uống hàng triệu lít cà phê vẫn chẳng thấy... khoái làm thơ. Cứ thả một vòng các quán cà phê Tầu mỗi sáng mà coi, biết bao người phì phèo thuốc lá, lai rai cà phê mà họ đâu thèm làm thơ. Vậy muốn làm thơ, trước hết, cần yêu thơ, thích làm thơ cái đã. Thuốc lá, cà phê chỉ là thói quen. Mấy tay thi sĩ rôm rã la cà ở các quán cà phê, đốt thuốc lá khói ngợp thờ, tưởng rằng khói thuốc, hương cà phê là cảm hứng tạo ra thơ đều là những tay thi sĩ cóc nhái. Thơ làm ra

thuộc lá, cà phê. Nghĩa là làm thơ đăng báo, lấy nhuận bút mua thuốc lá, cà phê. Nhưng cà phê, thuốc lá không làm ra thơ. Trừ khi người ta đòi cà phê, thuốc lá lấy một bài thơ của thi sĩ chính công thuốc ho bà lang Tọc.

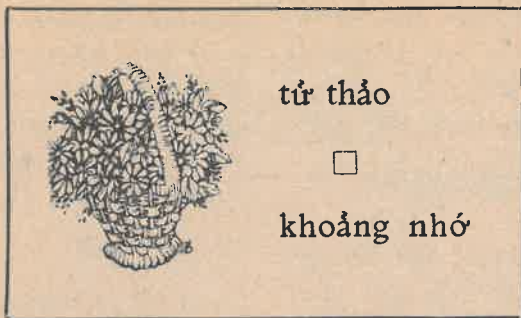
tại sao thế

Chàng nài nỉ khuyên em đừng mặc jupe. Em không nghe vì em khoái điện mini-jupe. Thế rồi chàng giận em. Tại sao vậy, Ngọc thân ái?

THỤC NỮ (Sài Gòn)

Có ba lý do khiến chàng giận em, bỏ rơi em. Trước hết, có lẽ chàng đã đọc cuốn phóng sự trào lộng nhan đề *Đám Giao Chi*. Em hãy «kiểm soát» lại cặp chân em xem có trưng bày nhiều nhãn hiệu đồng hồ Seiko, Orient, Rolex, Omega không. Hoặc em đi chữ bát. Mặc jupe mà đôi chân số 8 trông khôi hài lắm. Hoặc chân em khảm nhiều xà cừ. Hoặc chân em, ở cẳng, đeo soài tượng. Hoặc vì em lùn nên chân em giồng chân voi! Thế thì chàng giận em là đúng rồi. Nếu chân em đẹp, so sánh mí lý chân Angie Dickinson và Kim Novak không thua thì chàng giận em bởi nhiều kẻ chiêm ngưỡng cặp chân «thiên phú» của em. Chàng

(Xem tiếp trang 47)

từ thảo

khoảng nhớ

Buổi chiều, trời đang xuống thật chậm. Những bông hoa nắng vàng dợt nhảy múa bên ngọn cây vú sữa. Thêm một ngày nữa tôi đã ở đây, một ngày trôi qua bình thản. Mau quá ! Mới hôm nào Kha còn bảo :

— « Ở lại đây Châu nhé ! Thêm một tuần nữa rồi hãy đi »

Bây giờ khoảng thời gian ấy đã hết rồi ! Thật sự hết rồi ! Dù tôi có muốn ở lại cũng được, nhưng một mình vui gì ! Mai rồi Kha cũng đi, đi về khung trời có bạn bè nơi quân trường cát nóng, ghép mình với thứ kỷ luật mà Kha thường tự hào. Về thư sinh ngày xưa Kha đã mất. Có chăng còn sót lại tí xíu trên đôi mắt trong sáng đôi khi vương vãn mơ màng qua khói thuốc.

Kha bây giờ có vẻ phong sương nhiều. Gương mặt rắn rỏi thêm nắng xam thực để Kha biến thành ông Hynos của tôi. Trong cái thay đổi ấy tôi thấy hài lòng hơn vì chính những thứ này nó làm Kha có vẻ cương nghị thêm. Tôi không nghe anh có vẻ hỏi tiếc gì khoảng thời gian đã đánh mất. Phải chăng khi người ta đã chọn cho mình một con đường rồi thì luôn luôn chịu an phận vui sống ? Nhưng ở Kha với bản tính hiếu động và cầu tiến cố hữu liệu Kha có chịu an phận không ? Hôm gặp mặt Kỳ về phép anh đã nói, như tất cả những lời bình thường, đứng đưng mà thân ái :

— « Châu vẫn còn đi học à ! Gắng học nghe, thi đậu anh thưởng. Ở nơi xa xôi mà hay tin Châu vẫn còn học Anh mừng lắm !

Rồi hôm sau đó Anh lại ra đi vội vã.

Bằng đi một thời gian anh không về. Nhưng tôi còn tiếp được những bức thư viết từ vùng hành quân lửa đỏ. Những kiêu hãnh trong những lần chiến thắng, những gian khổ khi hành quân trong vùng địch, trong rừng sâu nước độc, trong những đêm trời tối mông lung phải gói đầu lên bá súng tạm nghỉ vì không kịp trở về đơn vị, những thương nhớ xa nhà, xa khung trời quê hương viễn tre xanh ngát. Với những chiều chiều bên nhau trong sóng lúa phẳng lì, những sớm sớm đi câu trộm trong ao cá ngoại.

Tất cả đó được Anh đem về ấp yêu tạo niềm tin tưởng vô bờ vào trong lai trước mặt. Ước mộng hai đứa bao giờ cũng khác nhau nên thường khi bàn chuyện gì về tương lai cũng có hờn dỗi. Những lúc đó tôi thường làm con hên thu vô ngoan cô với luôn cả chính mình. Còn Anh thì lúc nào cũng kiêu ngạo không thêm một lời xin lỗi để kéo lại sự cách ngấu hai đứa. Người nọ đợi phản ứng của người kia liếc nhau, gờm nhau hàng giờ để rồi tặc cười huế. Có lần tôi hỏi :

— Sao hỏi này Kha hổng xin lỗi em.

Anh cười :

— Thôi đi cô ơi, xin lỗi để cô được nước nhõng nhẽo ai mà chiều nổi.

Vì vậy, tôi chỉ còn bắt nạt Kha bằng nước mắt mà thôi. Đó là những lúc tủi thân nhất, buồn nhất. Nước mắt con gái có công dụng ghê gớm, và Kha thường phải điếu đứng bồi rồi vì nó.

Kha hay gạt đi khi tôi than thở những nỗi khó ở học đường, những sự chán nản vô có. Với Kha, tôi bây giờ phải học, chỉ có bốn phận học.

— Học cho Kha nhờ về sau hả ? Tô ngược nhìn anh nói.

Kha trợn mắt và rồi tươi ngay :

— Ừ.

Kỷ luật mà Kha buộc tôi phải ghép mình vào là thứ kỷ luật tình thương đang đây, trong đó tôi bơi lội nhiều lúc thấy mình như hụt hẫng.

Chiếc va li nhỏ bé phần nhiều toàn sách vở, ngày mai tôi sẽ trở về trường với những định đề, định lý khô khan, với những bài sinh ngữ dài lê thê, với ông thầy dạy pháp văn luôn luôn chửi đời. Với cô giáo trẻ bất mãn xã hội, với lớp học khi vui nhộn khi buồn phiền, dung túng bốn mươi mấy ý nghĩ khác nhau, bốn mươi mấy mái đầu tóc còn xanh mà đã bị chi phối nhiều bởi gia đình, bốn mươi mấy cặp mắt hoài nghi ngờ ngác...

Những âm thanh buồn hiu từ cánh đồng vọng về đôi vai tôi như nặng và chùn hẳn ra.

Buổi chiều ở nhà quê bao giờ cũng buồn như vậy, một thứ buồn lâng lâng man mác nó làm xâu xé tim người. Nhưng sao tôi vẫn thích những buổi chiều quê, ao ước một ngày mai được cùng người bạn thân suốt đời dắt nhau bằng đồng, băng qua những khó khăn trở ngại để được đi trên con đường phẳng chân hạnh phúc. Nhưng rồi đây biết tôi có đạt được hay không?

TỪ THẢO

*ngày ngất với nắng vàng, dào dạt với biển cả,
nồng nàn với tình yêu, tuổi trẻ.*

ngày đôi ta mới lớn

TRUYỆN DÀI MỠI NGÀY CỦA NHẢ CÁ

VIẾT CHO MÙA HÈ 1974

TỪ KÊ TƯỜNG mùa phượng vĩ lưng trời

Chiếc áo dài màu xanh thẫm, quần Satin trắng muốt. Hơi ẩm của bàn ủi còn vương lại, ve vuốt da thịt Nhi. Đôi giày gót cao năm phân, cùng một màu với chiếc áo dài. Gương mặt chưa hề đụng tới một chút son phấn, mái tóc vừa gội xong, những sợi tóc còn thơm mùi chanh dứa nghịch trước ngực. Mắt Nhi, môi Nhi, chiếc mũi dọc dừa và hai gò má hồng đào của Nhi. Như vậy đó. Hôm nay Nhi mười bảy tuổi.

Buổi trưa đã đi qua. Buổi chiều e ấp tới bằng sức nắng đã nguội trên mái ngói và hơi nóng âm ỉ rút khỏi bốn bức tường. Căn phòng của Nhi trên gác, hai cánh cửa sổ mở đón nhận những cơn gió mát rười rượi từ hướng con sông đẩy nước thổi lên. Gió có mang theo mùi lá cây hay mùi của những đóa hoa chưa kịp rụng sau trận mưa dầm hồi đêm. Bàn học của Nhi, những cuốn sách đã được xếp gọn lại, thật ngăn nắp, sạch sẽ giữa một mùa hè thanh thoi. Chiếc tủ áo nhỏ, những chiếc áo dài màu đã thay cho vài ba chiếc áo dài trắng đi học, nguyên cả buổi trưa, sau khi gội xong tóc Nhi đã ủi bằng hết. Nhìn chúng thẳng thớm tươi mát trên từng chiếc móc Nhi cảm thấy có những tiếng reo nhỏ trong hồn mình, như tiếng kêu vỡ ra trong suốt từng mảnh của bảy chim sẽ vẫn vui đùa trên mái ngói.

Và Nhi đứng trước tấm gương tủ áo nhìn ngắm mình chán chê. Nhi mười bảy tuổi có gì khác Nhi của một năm qua không? Nhi cảm

thấy có một cái gì vừa thoát bay ra khỏi người nàng làm cho hồn nàng cũng cất cánh bay theo. Những đứa con trai trong cư xá như mắt hôn mỗi khi Nhi đi đâu về, hay đùa nghịch cùng mấy đứa em trong vườn sân nhỏ. Nhi đã đọc được trong mắt chúng những lời nói mãnh liệt nhất. Và Nhi cũng đã thích thú một cách vô tâm trước vài bức thư được đưa qua tay đứa em rồi nằm lẳng quên lên mồi lên meo trong một góc nào đó hay bị chèn ngộp dưới những chồng sách dày của nàng.

Nhi biết nàng đã lớn, đã khác xa ngày xưa. Một chút kiêu hãnh tạo thành nụ cười khi Nhi hiện rõ ràng trước tấm gương. Nhi bây giờ là một thiếu nữ, một thiếu nữ đẹp. Mười bảy tuổi là một ngày trọng đại, một ngày lễ lớn trong mùa hè đôi với riêng Nhi. Nàng có cả một buổi chiều hôm nay và một tuần lễ tới để tận hưởng tuổi mười bảy. Nhi không tổ chức sinh nhật, không có nhiều bạn bè. Nàng ăn sinh nhật một mình, trong chiếc ví nhỏ của Nhi vừa được mẹ cho một ít tiền muốn mua cái gì tùy ý. Nhi sẽ kéo nhỏ bạn thân nhất của nàng đi ra phố. Phải nói là Nhi sung sướng trong ngày sinh nhật thâm lặng của mình. Và nàng sửa soạn để đi tới nhà Nguyệt.

Có tiếng xe gắn máy quen thuộc vào trong sân. Nhi tới cửa sổ dòm xuống. Nguyệt rực rỡ trong chiếc áo dài màu vàng. Nó đang dắt xe vào thềm nhà. Nhi mừng rỡ thò tay qua cửa sổ vẫy lia lịa, nàng gọi lớn :

— Nguyệt, mi chờ tao một lát.

Nguyệt dựng xe xong. Chạy ra giữa sân ngửa cổ nói giọng lên :

— Chờ mãi không thấy tới phải phóng xe đên. Hóa ra cũng chưa xong. Lâu ơi là lâu.

— Bạn ủi mấy cái áo. Một chút xíu mà la hoảng lên làm như hôm nay là sinh nhật mi không bằng.

Nhi bắt gặp cái cười hiền hòa của Nguyệt. Nàng rời cửa sổ, thoáng thoáng trước tấm gương một chút rồi chạy ngay xuống thang gác. Nhi xuất động phải thẳng em, nó đứng chắn ngăn ở cửa phòng khách từ bao giờ. Bàn tay đưa ra, giọng dẻo như kẹo kéo :

— Chị còn nợ em trăm bạc.

Nhi cúi sừng lờm nó :

— Thấy mặt mày là tiền. Nợ gì mà nhiều thế ?

— Bữa chạy tuốt lên đường Nguyễn Phi Khanh Tân Định mua cho chị mấy trăm ô mai, rồi mấy hôm sửa chiếc xe đạp thẳng không ăn của chị.

Nhi là lừ :

— Nhớ rồi. Kệ công như két đòi ăn.

Nàng móc ví lấy tờ trăm dúm vào tay đứa em. Nó cười hi hi :

— Hôm nay sinh nhật của chị sao kẹo thế.

— Xạo. Ai nói mày biết ?

— Cả cư xá này ai cũng biết hết.

Nhi bực bội vì cái miệng đứa em như máy phóng thanh. Chắc nó đã đi rêu rao cho mấy đứa con trai trong cư xá này biết hết. Hèn chi lúc Nhi gội tóc xong ngồi phơi nắng trên gác nàng bắt gặp những đôi mắt lấp ló nhìn lên. Nhi muốn cự nự đứa em nhưng vì có Nguyệt đứng chờ bên ngoài nên đành cười gượng, móc thêm tờ trăm nữa.

— Hôm nay chị đẹp quá xá.

Nhi lờm đứa em nhưng cũng thoáng đỏ mặt. Nàng hấp tấp đi ra sân nhưng đứa em gọi giật lại :

— Chị Nhi, có này hay ghê lắm.

Nhi nheo mắt :

— Gì ?

— Có một anh trong cư xá nhờ em đưa cho chị cái thư.

Nhi nguyền nó một cái dài thượt :

— Tường gì, lại chuyện đó. Xưa như trái đất. Của... thẳng hôm trước nữa phải không ?

— Không phải. Một anh khác.

Nhi bùng thông :

— Kệ nó. Không nhận.

Thằng em đau khổ :

— Nhưng.. anh đó nhờ em.

Nhi cười ròn rã :

— Hay cho mày đó, đọc đi rồi tập làm luận văn.

Nhi bỏ mặc đứa em với nỗi đau khổ của nó. Có lẽ vì trót nhận

quả của anh chàng nào nhờ đưa thư nên nó có vẻ hăng hái. Nhi tới chỗ Nguyệt đứng. Hai đứa ngắm nhau. Đứa này khen đứa kia loạn xạ, nhưng Nguyệt khen Nhi nhiều hơn. Nó suýt xoa :

— Nhi đẹp ác. Nếu là con trai tao sẽ chết vì mi.

Nguyệt đập máy xe. Tiếng nổ làm rộn lên cái vắng lặng của khu cư xá. Nhi leo lên ngồi phía sau Nguyệt. Nàng thoảng thấy đứa con trai bên kia rào rào cười. Nụ cười nửa hân hoan nửa ngượng ngùng nhưng không làm Nhi cười được. Nàng bực bội thúc vào hông Nguyệt :

— Chạy nhanh lên.

— Gì gấp vậy ?

— Bộ không thấy cái thằng nhà bên kia dòm mình sao.

Nguyệt quay ngoắt quanh quật nhưng cũng đúng lúc đó thằng con trai biến mất. Điều này làm Nhi tức hơn nữa.

— Thấy ai đâu ?

— Nó sợ Nguyệt nên lùi mất rồi.

Nguyệt cười. Cái gì nó cũng cười được. Nhiều khi nụ cười trở nên dễ ghét và vô duyên vì không đúng lúc. Tuy nhiên Nguyệt phóng xe ra khỏi cư xá làm Nhi bớt bực bội. Không hiểu sao nàng ghét mấy đứa con trai trong cư xá này thậm tệ. Chúng làm Nhi bực bội hơn là xúc động trước nụ cười và những cử chỉ sẵn đón của chúng.

— Bây giờ đi đâu ?

Nhi ngẫm nghĩ một lúc :

— Có phim nào hay không ?

— Dĩ nhiên phải có.

— Vậy đi ciné. Sau đó sẽ tính.

Tuy nói thế nhưng Nhi cũng chia thời gian của buổi chiều nay một cách âm thầm. Nhi có thể đi chơi đến chín giờ tối, đặc biệt hôm nay là ngày sinh nhật. Sau khi ciné với Nguyệt xong, hai đứa đi ăn kem. Đạo một vòng thương xá mua vài món vặt từ trước tới giờ vẫn chuẩn bị mà chưa có tiền. Sau đó bảo Nguyệt chở tới chợ rồi cho Nguyệt tự do về. Nàng sẽ làm gì trong chợ ? Nhi vừa nảy ra một ý nghĩ làm cho nàng sung sướng. Đó là việc mua ít bánh kẹo cho đứa con đầu lòng của Quảng, mua mười bảy cây đèn cầy màu hồng nhỏ xíu,

xinh xắn tặng Quảng báo tin một cách bình thản nhưng thật tràn đầy xúc động : *Hôm nay sinh nhật mười bảy tuổi của Nhi.*

Gần một tuần nay Phiền đau trở lại phải vào nằm nhà thương. Quảng dẹp bỏ hết mọi thói quen thường ngày, dành hết giờ rảnh ở nhà trông coi đứa con gái. Quảng có một bà hàng xóm tốt bụng sáng nào cũng dẫn bé Trâm sang nhà chơi trước lúc Quảng đến sở. Trưa và chiều Quảng mới phải rước nó về. Hai cha con đi ăn quán, cách một ngày Quảng đưa con vào thăm vợ một lần, vào buổi chiều. Chàng tự tay làm lấy những công việc lật vạt trong nhà, tắm rửa thay quần áo cho bé Trâm, gãi lưng và hát ru cho nó ngủ. Những công việc thuần túy của đàn bà bây giờ tự nhiên đổ vào Quảng ngượng ngập lúng túng.

Ngôi nhà vắng Phiền một tuần cũng đã trở nên quen thuộc. Bây giờ mỗi tối Quảng không còn cảm thấy cái mệnh mông ngộp mặt trước khi thiếp vào giấc ngủ. Chàng đã quen với tiếng khóc bất ngờ vào lúc giữa khuya của bé Trâm. Tiếng xè xè của những con dấn bay, tiếng của những giọt mưa trở nên êm đềm rả rích trên mái nhà. Những lúc như thế chỉ còn lại là một nỗi lo âu. Quảng không biết được trường hợp này sẽ kéo dài cho tới bao lâu. Chỉ mơ hồ thấy ngày tháng trở nên buồn bã, thời gian chậm lại một cách nặng nề đờ đẫn như dáng đi của Phiền trong những ngày đau nặng xê dịch khỏi chiếc giường âm thầm của nàng.

— Ba ơi con ngắt cái hoa dưới thềm được không ?

— Cái hoa nào đâu con ?

— Cái hoa màu tím lúc này con thấy, Ba không thấy được đâu.

— Sao Ba không thấy được ?

— Vì Ba nằm trong nhà.

— Nằm trong nhà Ba cũng thấy được vậy. Ba vẫn trông chừng con kia mà.

Con nhỏ lý luận :

— Nhưng bông hoa nhỏ xíu nằm khuất dưới kẹt đá Ba không thấy được.

Quảng cười :

— Ừ thôi, Ba không thấy được.

— Bây giờ con hái nó nha.

— Con hái làm gì ?

— Một lát đi Nhi tới con cho đi Nhi.

Quảng buông tờ báo, chàng ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi :

— Sao con biết hôm nay đi Nhi tới ?

Giọng con nhỏ biểu lộ một nỗi hân hoan :

— Biết chứ sao không vì hôm qua đi Nhi đã hứa với con như vậy.

— Ừ thôi, chút nữa đi Nhi tới.

— Con hái cái hoa tím à ?

— Được rồi, con hái đi nhưng phải coi chừng con sâu đó.

Quảng nằm ngó qua cửa sổ. Buổi sáng êm đềm trải nắng xuống những mái ngói của khu cư xá. Một cây me tây nở hoa vàng rực rỡ chói chang trong màu nắng. Những nhánh cây đầy lá xanh đỏ bóng mát từng khoảng trên một mái ngói cũ bám rêu xám đen. Tiếng hát đưa tới từ một ngôi nhà nào mang vẻ ngọt ngào của một thứ kỷ niệm đã mất. Không khí nhẹ, trong lành thoảng bay mùi hương của hoa mạn. Quảng nhìn những chùm hoa vàng ngậy ngật một khoảng không gian và thả bay hồn mình. Chàng thấy có một nỗi vui xôn xao như tiếng chim sẻ rộn ràng tíu tít trên mái ngói.

Một lúc Quảng sực nhớ tới bé Trâm. Chàng ngừng cổ hỏi :

— Trâm đâu rồi. Con còn ngồi chơi trên thềm không ?

— Dạ con còn ngồi ở đây này.

— Khi nào nắng tới chói mắt con vào nhà nghe.

— Nắng đâu có chói mắt hở bà.

— Con nhìn sẽ bị chói mắt.

— Con có nhìn đâu. Con nhìn những chùm hoa vàng trên cây kia chứ bộ.

— Nhưng chơi một lúc thôi con cũng phải vào nhà chứ ?

— Con ngồi ở đây chờ đi Nhi tới à.

— Con hái cái hoa tím lúc nãy chưa ?

— Con hái rồi. Mà đâu phải chỉ có một cái Ba. Ở dưới thềm nhà mình còn nhiều hoa lắm.

Quảng mỉm cười, chàng không biết nói gì thêm nhưng vẫn chờ đợi đứa con nói chuyện tiếp. Quảng yêu tiếng nói chưa đầy đủ của nó. Tiếng nói còn ngọng nghịu đôi khi Quảng phải im lặng một lúc lâu để suy nghĩ, phỏng đoán rồi mới từ từ hiểu ra. Nhưng đứa con cũng im lặng, nó lại quay ra với trò chơi của mình. Có lẽ nó không thích nói chuyện với Quảng bằng với Phiền bởi Quảng không có tài xoay sở chuyện khi bí. Chàng thường bỏ rơi nó và im lặng giữa chừng. Đôi với Phiền, nàng luôn luôn có chuyện để nói với nó, lại hiểu nhanh không cần phải suy đoán lời nó nói ra. Quảng vẫn có thú vui ở những buổi trưa những buổi tối nằm nghe hai mẹ con nói chuyện, có khi câu chuyện dẫn đứa bé vào giấc ngủ nhẹ nhàng nhanh chóng. Một câu chuyện không đầu không đuôi nhưng kết thúc luôn luôn bằng nụ cười của Phiền.

Bác sĩ đã cho Quảng biết tình trạng sức khoẻ của Phiền ở lần đưa nàng vào bệnh viện mới nhất, ông ta nói nhỏ nhẹ, bình thản nhưng Quảng cảm thấy đó là một tiếng thét của định mệnh và một cách chia buồn khéo léo. Nghĩa là, tình trạng của Phiền giờ đây như một chiếc lá chờ ngày để rụng xuống. Đó có thể là một cơn gió, một trận mưa, một ngày nắng mùn. Phiền chỉ còn chờ ngày rời khỏi bệnh viện để đi về một nơi khác, yên tĩnh hơn, thanh thản hơn, và vĩnh viễn không còn quay về ngôi nhà nàng đã sống với Quảng trong bao nhiêu năm. Bây giờ Quảng không còn lý do gì để phiền trách Phiền nữa, trái lại chàng đã tìm hết mọi cách làm cho nàng sung sướng. Nhưng đồng thời, Quảng cũng cảm thấy có một cái gì cay đắng giữa nụ cười của hai người. Có thể Phiền cười với một sự hài lòng, tin yêu nhìn về những ngày tới với niềm hy vọng nàng sẽ khỏi bệnh, trở về với Quảng và bé Trâm. Nhưng Quảng, nụ cười của chàng là một cố gắng đem tình yêu và chút hạnh phúc mỏng manh sau cùng trở về gần với Phiền. Rồi sau đó ? Quảng thường không dám nghĩ ngợi về những ngày tháng sắp tới. Bồn phận của Quảng là tìm hết mọi cách làm cho Phiền quên ám ảnh của một cái chết càng ngày càng tới gần với nàng.

Có hôm vào thăm vợ, Phiền đã cầm tay Quảng hỏi :

— Có phải em sắp chết không anh ?

Quảng gần như chết lặng trong một phút. Chàng cố gắng nở

một nụ cười tràn an Phiền. Chàng đã nhìn vào mắt nàng nói :

— Làm gì có chuyện đó. Bác sĩ bảo em sắp khỏi.

— Anh có nói dối em không ?

— Không.

— Sao em cảm thấy có một cái gì sắp xảy ra cho chúng ta. Có vài cơn mơ làm cho em khiếp đảm. lo sợ, đó có phải chăng là điềm báo hiệu cho sự chẳng lành giữa chúng ta ?

— Đó chỉ là những giấc mộng.

— Nhưng tại sao không là một giấc mộng đẹp, yên lành hả anh ?

Quảng đã hơi bồi hồi :

— Giấc mộng của người đau ít có giấc mộng nào đẹp, an lành.

Phiền đã cười. Nụ cười của nàng không phải là một nụ cười sung sướng. Quảng thấy có một cái gì đau đớn đang sau nụ cười ấy. Nhưng bác sĩ đã không cho nàng biết rõ bệnh trạng của mình. Chỉ có một người được biết rõ là Quảng. Nhưng biết để làm gì ? Quảng cảm thấy sự bất lực của chính chàng. Quảng có can đảm nhìn Phiền đi dần về cõi chết ? Nhiều khi Quảng nhìn con chơi đùa vô tư trước một biển đời tang tóc sắp xảy ra chàng tưởng mình sắp khóc. Rồi Quảng cũng tự nhủ là phải cố gắng vượt qua, phải can đảm chấp nhận hoàn cảnh. Chấp nhận một thứ định mệnh mơ hồ nào đó đã an bài. Và Quảng chỉ còn một nỗi lo cho bé Trâm. Mắt mẹ nó sẽ ra sao ? Dĩ nhiên không còn Phiền nó sẽ sống với Quảng, nhưng một người cha không làm sao sánh lại với một người mẹ.

Đưa con bỗng hỏi Quảng :

— Tại sao má không về nhà hả ba ?

Quảng ngập ngừng :

— À, tại vì má con chưa về được.

— Tại sao má chưa về được ?

— Vì má còn phải chữa bệnh.

— Tại sao má bệnh hoài vậy ?

— Tại má yếu.

— Yếu là sao hả ba ?

— Yếu là...

Quảng hỏi con :

— Nhưng tại sao con hỏi nhiều vậy ?

— Tại con nhớ má.

— Chiều nay ba đưa con vào thăm má mà.

— Thăm rồi chỉ có con với ba về còn má nằm lại. Con vẫn nhớ như thường.

— Ở nhà có ba, có dì Nhi, con không thích sao ?

— Thích chứ. Mới hôm qua dì Nhi cho con kẹo, bánh. Ba dắt con đi chơi, nhưng con vẫn nhớ má. Ba có nhớ má không ?

— Ừ, ừ, ba cũng nhớ má như con vậy.

Im lặng một lúc, bỗng Quảng nghe đứa con reo lên :

— Dì Nhi tới, ba ơi dì Nhi tới.

Quảng không nhìn ra, chàng nằm im nhìn lên trần nhà. Quảng nghe âm thanh buổi trưa tan hòa vào trong tiếng gió với giọng ve râm râm trong cái nắng đã lên cao ngoài sân.

Một lúc, Nhi đi vào. Bé Trâm nắm Nhi, tay cầm một gói quà. Đó là một hộp nho khô to lớn. Bé Trâm hân hoan khoe :

— Dì Nhi cho con.

Nhi cười. Nàng cúi xuống khui hộp nho. Quảng nói :

— Em cho nó hoài hèn nào nó chỉ mong có mình em tới.

— Còn anh không mong ?

Quảng cúi đầu, chàng ngó ra sân :

— Anh vẫn chưa có gì mừng sinh nhật em.

— Đầu cần hả anh ?

— Biết là như thế, nhưng cũng phải có cái gì mừng em chứ. Dù rằng ngày sinh nhật đã qua.

Nhi nhìn quanh :

— Anh vẫn chưa nhờ ai đi chợ sao ?

— Cha con anh vẫn ăn quán.

— Ăn hoài sao ?

— Đành. Chứ nhờ ai bây giờ ?

Nhi phân vân một lúc rồi nói :

— Đề Nhi đi chợ cho. Hôm nay Nhi có thể ở đây chơi cả

ngày. Nhi muốn lo bữa cơm cho anh và bé Trâm. Một bữa cơm đặc biệt.

Nhi cười. Quảng không biết nói sao, chàng để mặc Nhi lục soạn dưới bếp tìm chiếc giỏ đi chợ. Khi Quảng định đưa tiền cho nàng Nhi đã sung sướng khoe :

— Hôm nay Nhi có tiền.

Rồi nàng để bé Trâm chơi với Quảng, đi ra cửa. Màu áo vàng của Nhi sáng rực ngoài thềm. Quảng nghe một niềm vui nhỏ, len nhẹ vào lòng chàng. Nhi tới như một con chim, mang theo tiếng hót và niềm vui cho ngôi nhà vắng tanh buồn bã này.

TỪ KÈ TƯỜNG

huy tưởng
trên ngàn

cánh đồng đã bắt ngát hoa
chim bay ngang núi bóng sa xuống chiều
nằm trong nghìn ngọn cỏ liêu
ố ta cháy rục mây xiêu mắt rồi !

từ con ve chết không lời
chùm bông phượng bỏ hương đời xuống thu
em theo chân biếc non mù
quên con nước lũ hoang vu giữa dòng

ta về lưu lạc vườn không
trôi điu hiu ngọn mưa giông bão và
cỏ cây đau yêu trắng tà
nửa đêm bùng nổ cụm hoa lạc loài..

HUY TƯỞNG

nỗi buồn
còn lại

NGUYỄN HẠ

Mây yêu anh. Đó là một câu chuyện vô cùng lạ lùng cho anh. Cho tất cả những người liên hệ. Tại sao phải là một chuyện ! Mà không là một điều đáng ngạc nhiên, đáng giật mình ngẫm nghĩ. Sự so sánh có cái gì không ổn, có cái gì mơ hồ khó khăn đến nỗi Mây cảm tưởng rằng yêu anh H cũng lắm điều phiền muộn xảy đến cho Mây, cho anh H. Không một kẻ nào để Mây nghĩ tới sao ? Tại sao Mây không thể chọn một người khác ngoài anh H, ngoài sự liên hệ, ở quanh đây, kẻ cận đời sống hàng ngày này mà lại như vậy, Vô lý quá ! Thật vô lý ! Không còn một lý do nào để biện hộ, giải bày giùm Mây sao ? Đừng nhìn Mây với tia nhìn thương hại — Đừng ban phát những ánh mắt nghiêm khắc, ngại ngùng kia. Đừng xáo trộn chỗ đứng của Mây. Đừng là gì cả. Hãy để Mây lặng yên lăn lóc theo dòng thời gian đưa đẩy. Mây đâu có lỗi lắm gì. Mây đâu đáng phiền trách. Mây hoàn toàn tội nghiệp. Tội nghiệp cả trong trí tưởng, trong cõi lòng đại dột, ngu si, Mây yêu đuổi thực sự dưới màu mắt xanh xao của anh H, của những ngày gần gũi, yên vui cũ. Bây giờ những ngày tháng đó đang ở sau lưng cuộc đời rồi. Thời hết tìm lại, thời hết nôn nao. Mà hãy níu giữ từng bình ảnh cũ xưa đang mãi có đọng trong trí nhớ nhỏ nhoi. Trí nhớ đi lang thang trên khoảnh khắc của thời gian để ngắm nhìn dư hương vẫn còn le lói đâu đây.

Lời nào anh H nói, xa xôi gần gũi. Anh H nói nhẹ như hơi ghen, cay như nước mắt. Tia nhìn nào anh H trao trọn đến Mây, tha thiết mặn nồng và tận cùng nỗi buồn thâm sâu thật đằm âm. Mây đọc được lời yêu trong màu mắt đó, Mây tiếp nhận bao lần hôn như chơi vơi, ngọt ngọt nơi đáy mắt. Dưng không Mây đâm sợ anh H, sợ đôi mắt cứ đuổi bắt Mây hoài từ nơi xôn xao lẫn yên tĩnh. Mây chạy trốn đôi mắt trong ngăn tủ của thân nhiên và kiêu ngạo. Mây khóa lấp những lời nói úp mở kia. Mây không muốn nghe, muốn thấy. Mây ghét, ghét thậm tệ. Anh H cứ mãi ngóng trông ngày về của anh dù rằng anh chưa đi, dù rằng anh vẫn còn gần Mây. Gần Mây, nhưng hẳn anh H biết không bao giờ bắt được Mây, không bao giờ đuổi kịp Mây. Bởi, anh H không là gì cả dưới mắt Mây bây giờ. Anh H vẫn là anh H. Toàn vẹn. Chẳng thể xé dịch con người, biến đổi sự suy tưởng chút ít được. Anh H im lìm như không gian ngưng gió, như bãi biển chiều đông và Mây lẩn lút trốn chạy.

Mây nhìn lại anh H lần nữa. Lần thứ hai từ khi anh H đến đây. Đền đây để làm gì nhỉ? Thì Mây về lại Đ. N. có sao đâu (?) Tiền đưa ư? Anh H cũng rướm rã đến thế sao? Mây mím môi nhìn thẳng. Đôi mắt anh H trĩu xuống mang mang màu đen buồn của chia ly. Xa vắng làm sao, cách chia làm sao. Như rung lên từng cung điệu buồn bã thay lời nói, thay lời tạ từ. Mây chết sống trong đôi mắt, Mây lơ lửng nao nao. Mây yêu đuổi, nhỏ bé như loài rong tảo tình. Mây nghiêng ngả, lao đao như người đi trong cơn mê dài mịt mù. Anh H lặng cầm đôi môi, chôn chặt lời nói dẫu rằng anh và Mây sắp sửa chia tay nhau từ đây. Mây trở lại thành phố nhỏ, trở lại điểm khởi hành nơi Mây gặp anh H lần đầu của chuyến đi. Tiền một lần, một lần rồi thôi, rồi chẳng còn thấy nhau dù khe hở cuộc đời, chẳng bao giờ có ngày hội tụ. Cỗ nuốt trọn hình ảnh của chia cách trong hơi thở dồn dập, trong mạch máu luân lưu chảy hoài, trong từng nhịp đập của con tim. Hình ảnh cuối cùng giữa Mây và anh H là một chứng tích ly tan. Giữa Mây là bình thân, là nhẹ nhàng, là tất cả những gì hồ hững nhất, thờ ơ nhất. Giữa anh H là thiết tha, là u uẩn vơi vơi, là chắt chứa bao nỗi sầu bi, tan vỡ. Với màu mắt tối buồn đó, đã bộc lộ hết thấy ngôn từ mà hẳn nhiên anh H nói với Mây bằng lời nhẹ nhàng dịu êm viết bao, bằng giọng đều

liu tràu đầy tiếng thờ dài. Nhưng anh H không nói. Anh H chỉ nhìn. Nhìn đề ăn sâu màu mắt vào lòng Mây nguyên vẹn những xót xa trời nổi. Những hẹn hò sâu kín, những trời trần tiễn biệt. Thực sự Mây không hề nghĩ tới điều đó, không hề nghĩ lần tiễn đưa này anh H và Mây sẽ chia xa mãi mãi, sẽ cắt đứt đời nhau. Ngay hôm nay. Giờ phút này. Chuyến xe đến là xong. Anh H đôi với Mây bây giờ lạ lẫm như thể một người nào hoàn toàn xa lạ. Khác biệt anh H ngày hôm qua. Khoảng cách thật gần giữa anh H và Mây chừng như được ngăn đôi bằng tia nhìn đôi nghịch, bằng cả khoảng thỉnh không nặng nề choán chỗ, bằng nỗi im lặng chực chờ. Anh H như pho tượng chôn chân, Mây lặng lẽ như người cầm, trong lúc những người thân bịn rịn tiễn đưa. Mây mệt là cơn đau trí não, Mây quay cuồng với ngàn âm thanh hỗn loạn, Mây nhắm mắt huyệt hăng. Còn bao nhiêu phút nữa xe ca đến? Bao nhiêu phút nữa Mây già từ anh H. Sao anh H khép kín đôi môi, Sao anh H không một lời nhân nhè? Anh H chỉ nhìn Mây thôi ư? Anh càng nhìn Mây càng né tránh. Tội tình cho anh H, tội tình cho con đường dài đưa anh đến đây, có mang theo một lời dặn dò nào không để anh H ôm nỗi sầu thế kia?

Xin giã từ Sg. đầu ái, giã từ tất cả thân quen, giã từ những ngày hề hạnh phúc. Ta về lại thành phố nhỏ của những ngày sách vở nỗi tiệp. Chuyến xe ca mang Mây rời khỏi anh H, rời khỏi Sg. Không một lời, một tia nhìn tạ từ anh H, Mây kiêu ngạo đến thế là cùng. Có điều gì khoan dung sự lạnh lùng của Mây đối với anh H. nữa không?

Hơn ba năm mịt mù tăm tịch, hơn ba năm Mây chưa điểm phúc nhìn lại bóng dáng anh H. Dù trong chiêm bao chấp chờn đi nữa. Tất cả đã rời xa, tất cả đã quay lưng cúi đầu, đã chỗi từ nỗi lòng rồi. Nuôi tiếc cũng muộn màng, than thở cũng đã an định. Rồi núi trùng điệp, cuộc sống mới lạ và thời gian vô định, sẽ và mãi mãi chia tan anh H với Mây. Và quãng đời thơ dại ngày nào ở Sg. sẽ theo năm tháng tàn phai không luyện tiếc. Mây mong mỗi một ngày. Một ngày không tên tuổi— Gặp lại anh. Dù chả để làm gì. Gặp lại cho nhau. Một thoáng nhìn rồi thôi hay sẽ nói với nhau những lời cay đắng, chua xót trên bờ môi héo hon nụ cười. Nụ cười lặn tắt từ khi nào anh H ạ! Còn chẳng là gương

gợi bên bờ hạnh phúc. Mây sẽ nhìn thấy anh bên nửa cuộc đời đứt quãng. Chúng ta sẽ chào nhau bằng đôi mắt lạnh lùng, đưng không, bằng tất cả những gì ghen ngào thương đau. Hiện giờ Mây đang đi dần vào nỗi âu sầu gấp trăm ngàn lần anh H lúc trước. Hồn đi hoang lạc lối có lẽ tìm ngày cũ, khơi lại vết tích không còn. Mây có giữ gì đâu ngoài kỷ niệm mệnh mỏng bồng cứ mãi thấp thoáng hiện ra trước mắt. Mùa hè qua và đến mây lần Mây chẳng rõ. Mây tưởng chừng mùa hè không còn nữa mà đã chết. Chết lâu lắm. Dung nhan ngày hè cũng tàn theo cõi đời lặng kín ở Mây. Mùa hè đang trở lại và sẽ đứng chân, đang nháy nhót ngoài dải nắng vàng muộn phiền Mây ngược nhìn lui, bước chân đi vắng đi đến gần kề. Mây hoảng hốt giặt mình ôm ấp, vo tròn kỷ niệm ngày xanh. Ôi còn gì ! Còn gì đâu anh H. Ngửa bàn tay thấy như rỗng tuếch, tan hoang lâu rồi.

Năm nay Mây 18 tuổi, 18 của nỗi nhớ, niềm thương yêu, của bao nỗi buồn lượn lơ lất phất. Mùa hè ngày cũ đang trình diễn lại từng đoạn đời trôi qua theo nỗi nhớ rõ ràng. Mùa hè của Mây bây giờ là sách vở, là những đêm thâu canh, là nỗi lo ngại chật chứa. Còn mùa hè của anh là những gì ? Nụ cười, mắt sáng, Paris thơ mộng ? Hạnh phúc nhỏ nhoi ngày nào còn lại có bỏ sót trong trí anh một chút dư thừa nào chăng ? Hay anh mãi miết con đường đang đi, trí nhớ gợi trả hết cho ngày rời xa. Anh H ngoài khoảng đời cách biệt Mây có chụp bắt, có vươn tay thật dài thật cao đi nữa cũng đủ lùa nỗi buồn vào lòng nặng thêm. Mây đành xa anh thật rồi anh H ạ ! xa có nghĩa chẳng bao giờ nhìn lại bóng dáng anh lần cuối suốt từ dạo ấy. Xa có nghĩa là mất nhau vĩnh viễn. Mây và anh quay tròn trên một vị trí cố định của cuộc đời. Nhỏ lẻ đôi mắt, khô héo đôi môi để mắt nhau, tách riêng cõi đời trùng trùng. «Yêu Muộn» của Pearl . S . Buck hãy còn đây anh H. Còn đây con tim. Nhưng ngày về họa chẳng sẽ mù tâm (?)

Mỗi buổi sáng mở cửa sổ nhớ anh H, buổi chiều đóng cửa sổ lại nhớ anh H, những buổi tan trường trên con dốc cao bóng anh H lung theo con dốc đồ dài, buổi tối ngồi vào bàn học đôi mắt anh H về qua một chút trước trang vở hờ hững. Chừng đó, cũng đủ nguyên vẹn cho một ngày. Một ngày như tất cả mọi ngày. Từ dạo anh H không còn ở Đ. N thành phố thay đổi hẳn theo bước chân anh, thành phố chuyển mình

để thời khí khóc giùm Mây, ni non kéo lê mùa đông, kéo lê ngày tháng dài ngoằng trong nỗi buồn cao xa và khoảng đường ngắn dần đến trường anh H nằm ở hồ, lạnh lùng với hàng cây hai bên rừ lá, gục đầu buồn bã, khóc người đi hay tiễn đưa những bước chân thân quen cũ. Từng bước chân nào anh dẫm nát cỏ úa ven đường như mang vào hồn Mây in dấu, những tàu lá chết nằm lơ lảo như ngóng đợi ai. Ngôi trường ngày xưa không còn nữa những hình ảnh nhộn nhịp của buổi học. Bây giờ hoang vắng đìu hiu, bờ cỏ vẫn xanh màu lá nhưng lớp học vẫn im lìm không buồn mở cửa, cổng trường đã khép kín, đã gỡ bảng hiệu. Mỗi lần Mây qua đó như muốn khóc trong lòng.

Trên nỗi buồn, còn lại màu mắt ấm, giọng cười vang võ. Chừng ấy đủ ru ngủ suốt một đời lặn đụn, lao đao. Em hiểu, những đường chẳng chịt, rồi ren trên bàn tay cũng đủ cho em biết điều đó. Trên đường tình duyên này có đường vạch nào của anh không ? Có chỉ tay nào đưa anh ra khỏi cuộc đời em ? Đồ xuống một hực lún của nỗi đau. Đau nhói con tim, ran ran buống phổi, tê dại trí não.

Một ngày, khoảng trống của một tuần bận rộn sách vở. Một ngày để viết những trang giấy dài dòng chữ nghĩa, rồi đốt ngọn lửa màu vàng từ tồn thiêu hủy tên H chẳng chịt với ý nghĩa rời rạc. Ngọn gió nào đưa đám khói này thành mây bay đến anh có lời em nhắn gửi để giọt sương giọt nước mặn cay như nước mắt em rơi trên tóc anh, trên áo anh ướt sương, ướt gót giày nơi nào anh ghé qua. Trên chuyến xe lửa hàng ngày đưa anh đến trường ngọn gió sẽ làm anh xuýt xoa, se thắt cơn lạnh. Tình cò trong cơn lạnh nào đó có bao giờ anh để trí nhớ rồi rảnh quay về với ngày cũ ? Ngày của cơn mưa dịu dàng trên phi đạo, lấp lánh dưới ánh đèn trong sương đêm. Một đêm của lần gặp gỡ đầu tiên. Anh sẽ nhớ đến em trong một nỗi quên nào đó. Phải không H ?

đọc, viết, cố động tuổi ngọc là gìn giữ tuổi ngọc,
tuổi của tháng năm đẹp nhất một đời người

- em yêu anh vì anh đọc Tuổi Ngọc
- anh yêu em vì em đọc Tuổi Ngọc
- chúng ta yêu nhau vì đọc Tuổi Ngọc

HÀ NGUYỄN DŨNG
NGUYỄN ĐÌNH ĐIỂM

mộng khôn cùng

chiều nắng âm phủ đầy hôn thương mền
bé ngồi mơ tóc xõa mát hiên nhà
anh rón rén sợ làm kinh động đèn
bé giật mình tan vội giấc mơ hoa.

vườn của bé bốn mùa chim ca hát
cỏ xanh non, bướm lượn, gió trong lành
anh sẽ đứng làm cây thơm bóng mát
bên hiên nhà cho mộng bé thêm xanh.

bé cứ mộng, có anh ngồi canh ngó
ngồi trăm năm cho mộng bé khôn cùng
bé đừng sợ đời dài xa vạn ngõ
có anh đi, về trên lối mộng chung.

HÀ NGUYỄN DŨNG

ngày học trò

buổi sáng nay mây vào lớp học
nắng soi tường lập lánh trời sao
chim hút gió vào rung lá vờ
tiếng ru bài loáng thoáng chiêm bao

tôi ngược mắt trời xanh cửa mở
khoảng cây mờ thấp thoáng cánh thon
trong vắng lặng của ngày tuổi mộng
nghe hoa chuyển khúc hát thanh xuân

trang sách rộng mờ sông trắng mộng
chữ huy hoàng nhỏ sợi tơ trắng
tay lơ đãng chấp buồn lên bút
vẽ giấy hồng đôi nét lang thang

xem thấy bạn tan vào hoa nắng
bảng phấn mờ phơ phất bóng sương
bài toán xếp tình thơ bát ngát
cả khung trời mái lớp vương hương

mùa bốn cõi thu về trí tưởng
bồng sấu buồn một lúc mang mang
bởi gió lướt ngàn phương phần rụng
nổi phai tàn len lén đưa sang

nhìn cây thắm thấy mình là lá
sông một thời tuổi mộng mong manh
mai lạc mắt ngày bên bút mực
sẽ còn gì tiếc nhớ vây quanh

tay bé nhỏ ôm ghi sách vở
mắt còn xanh ngám trọn trời xanh
đù ở giữa niềm vui sách vở
vẫn sợ lẫn mắt ướt long lanh

buổi sáng nay mây vào lớp học
trí tôi tìm lên mây trời cao
ngày tháng học trò khi ngắn ngủi
xin muôn đời được sống chiêm bao.

NGUYỄN ĐÌNH ĐIỂM

Cám ơn em đã yêu anh

truyện dài DUYÊN ANH

— Anh ày sẽ là tài tử trứ danh.

Đoàn Dự, tài tử trong phim «Hiệp sĩ thời kèn dự rấn», thợ sửa xe Honda tài tử, tài tử trứ danh tương lai của nền điện ảnh cóc nhái lờ can bị đánh dạt vào bão tố khen chê. May thay, đời vẫn rực rỡ sau bão tố. Bởi bão tố gồm nhiều câu khen của Chu Chí Nhược. Cuộc hội thảo ngắn về Đoàn Dự không nằm ở chương trình hội thảo chiều nay. Nó bắt chọt. Nó tình cờ. Ít khi lũ bạn của em gái Đoàn Dự nói về chàng mà chàng được nghe đầy đủ chi tiết. Được nghe con gái nói về mình là một niềm hãnh diện. «Không có khói sao có lửa». Suy diễn sâu rộng. Đoàn Dự khoái chí : « Không được chú ý, nói tới là m gì ». Tóm tắt cuộc hội thảo tình cờ là một câu quyết nghị : Yêu cầu anh Đoàn Dự sửa giùm nữ hiệp Chu Chí Nhược cái xe Honda. Đoàn Dự hoan hỉ thi hành quyết nghị.

Cậu mặc chiếc quần jean xanh ống bó. Cậu mặc chiếc sơ mi ô vuông nhỏ, màu gạch cua dài tay. Cậu mang đôi giày Bata trắng muốt. Nếu cậu không xách cái hộp đồ nghề sửa xe, người ta sẽ tưởng cậu sắp đi xi nê, đi tằm, đi đèn điếm hẹn hò với người yêu. Đoàn Dự chưa có người yêu để hẹn hò. Giá cậu đã có người yêu, sức mấy cậu cam đành đóng vai tên thợ sửa xe tài tử. Cậu đang trên đường tìm

người yêu. Như một người tập nghề gõ mõ đang trên đường tìm gõ trái mõ thứ nhất. Có thể, người gõ mõ sẽ tằm cỏ trái mõ đầu tay và trở thành kẻ gõ mõ danh tiếng. Có thể, vừa sờ tay vào trái mõ đầu tay, người gõ mõ đã chết tan xác. Tình yêu chỉ khác bom mìn một ly ồng lão. Là không chết tan xác. Nhưng nhiều hứa hẹn chết vỡ sọ, chết gãy chân, chết dập xương nếu kẻ sĩ tình ngọc đại chui đầu vào xe hơi hay nằm dài trên đường xe lửa trong cơn tuyệt vọng. Và hứa hẹn tràn trề một nỗi chết dai dẳng, chết giồng bộ xương cách tri, nếu thất tình, kẻ sĩ tình ngu dốt tập uống rượu, uống cà phê đen đặc và hút thuốc lá. Có mỗi cái thú mà thi sĩ Hàn Mặc Tử gọi là *thú đau thương* là, hề thất bại trên bước đường tình yêu, ta nên tập viết văn, làm thơ. Biết bao nhiêu kẻ bị ái tình bọp tai, tát kiềc đã đi vào văn học sử nhờ biết thưởng thức cái thú đau thương. Cậu Đoàn Dự đang trên đường đi tìm tình yêu. Cậu không hiểu ngọn ngành những cách chết hay những cách thoát tục gây ra bởi tình yêu. Chẳng hạn, vì thất tình, người ta đã đi tu và đắc đạo. Hoặc vì thất tình, người ta bèn quên lãng tình yêu mà lao mình vô lửa đạn và được suy tôn như những chiến sĩ, anh hùng. Đôi khi, có kẻ làm bận rộn nhân viên Sở Cứu Hỏa. Đôi khi, có kẻ làm giầu cho hãng chế thuốc giết chuột. Văn văn... Đoàn Dự chỉ ao ước một điều : Yêu để biết yêu. Cậu muốn yêu tập sự. Như luật sư tập sự, bác sĩ tập sự ! Biết yêu rồi, cậu sẽ yêu...mở phòng mạch, yêu lập văn phòng riêng. Như bác sĩ, luật sư vậy.

Cậu Đoàn Dự đã xuất hiện giữa sân ngập nắng. Cậu chẳng thèm hỏi han «thần chú» của cậu xem cái Honda mắc bệnh gì. Kê, cóc cần chi hết trời. Ta tháo tung máy ra. Đi tìm tình yêu hẳn cũng giồng đi tìm bệnh của chiếc Honda cả là mềng. Cậu ve vuốt chiếc Honda. Cám ơn em, Honda. Cám ơn em đã chết máy. Nhờ em chết máy anh mới được suy tôn là thợ sửa xe tài tử. Cậu leo lên, ngồi trên yên xe, đạp lia. Cái yên này, nàng Chu Chí Nhược đã ngồi. Hai cái «poa nhê» này, nàng Chu Chí Nhược đã nắm. Cậu sung sướng diễn lại công việc thường xuyên của Chu Chí Nhược trên chiếc Honda. Một lát, chừng đủ toát mồ hôi, cậu Đoàn Dự nhảy xuống. Cậu bắt đầu xử dụng các kiểu khóa vận ôc. Cậu tháo bu dzi. Lau chùi. Đánh giầy nhám. Thử lửa. Đạp máy. Đạp. Đạp. Đạp. Máy không chịu nổ. Cậu đoán xăng ngộp. Cậu trở

tài. Anh gắng sửa xe, anh chăm sửa xe, sửa sao cho xe nổ máy, cho xăng hết ngộp cho... em khen anh ! Nắng chiều rọi lưng cậu Đoàn Dự. Mặt trời đang nhìn cậu cười hể hể. Cậu đầu rồ. Cậu hý hoáy chinh phục tình yêu. Lúc ấy, buổi hội thảo của môn phái Nghịch Nữ khai mạc.

Thuyết trình viên, cô Chu Chí Nhược, háng giọng mào đầu :

— Tao chưa hưởng nguồn vui riêng đâu nhé ! Tao muốn chung vui cùng chúng mày. Áng văn này bảo đảm trình nguyên.

Triệu Minh góp ý :

— Tức là còn nguyên vẹn một làn hương.

Hân Ly bĩu môi :

— Nhất định còn nguyên vẹn một mùi hương nước cống !

Thuyết trình viên Chu Chí Nhược xé phăng phong bì thư. Có lời bức thư tựa tựa anh đổ tể lời con vật đầy nó vô lò sát sinh. Có tờ bức thư, đọc theo cung cách kẻ tra nhạo báng. Cô liềm môi :

— U a, u a, Sài Gòn le 13...

Vương Ngọc Yền đỡ tay :

— Tốp, tốp. Xi tốp. Sài Gòn le. Ý nói Sài Gòn le lối bời răng vàng. Nó mở trương mục tiết kiệm vàng tây ở hàm răng rồi. Kép này chắc khá đóng răng vàng.

Hoàng Dung nói :

— Kép độc đầu cơ vàng trong miệng. Hèn chi vàng lên giá vùn vụt !

Chu Chí Nhược dậm chân :

— Trật tự. Nghe tao «thuyết trình» tiếp.

Cô giao hẹn :

— Cầm phát biểu ý kiến ngang xương.

Và cô bình áng văn chương tán gái vô phúc của một cậu nào đó vừa mới «lãng xê» cho cô. Đoàn Dự đã tháo tung vài bộ phận máy móc của chiếc Honda. Cậu lảng tai hóng chuyện. Chuyện đáng đồng cơm bát gạo quá trời. Nó sẽ giúp cậu rút tía kinh nghiệm yêu đương. Đoàn Dự giả vờ tỉnh bơ. Muốn em gái và bạn em gái mình coi mình như «nơ pà», cậu vác búa khiện cái Honda chan chát. Sau đó, cậu mân mê con ốc và vận ốc, tháo ốc và xiết ốc. Tay cậu đen thui đầu mỡ. Cậu vô ý đưa tay

mồ hôi trán, mồ hôi má, mồ hôi mũi. Cậu hóa trang kếp hể. Đen trắng một cách hết sức tự nhiên. Cậu giống Red Skelton. Cậu giống Fernandel. Cậu không hay mình đang là hể.

Chu Chí Nhược mở máy :

Sài Gòn le 13-4-1974

Thưa em,

Tôi là Nguyễn Văn Âu Dương, hõn danh Âu Dương công tử, vì tập tành hát nhạc ngoại quốc nên tôi có thêm biệt danh Elvis Đậu. Tôi sắp thành lập ban tam ca Ba Trái Ổt, chuyên trình bày những bản nhạc cay đắng mùi đời. Hiện đã có đờn, trống, nam ca sĩ. Chỉ còn thiếu giọng nữ. Về thi văn, tôi ở trong bút nhóm Tẩu Vị Iêu (xin nhớ iêu và đánh vần i (i ngắn) êu hồi iêu) cạnh tranh kịch liệt với bút nhóm Xi Dầu. Bút hiệu của tôi là Thương Sinh, ghép bốn tiếng Thương Yêu Nữ Sinh mà ra. Làng báo, trước đây, có tên Thương Sinh dùng nhầm bút hiệu của tôi. Tôi đã cầm nó. Và nó phải giải nghệ. Lại thêm anh kếp cái lương Thương Sinh nữa. Tôi toan kiện anh này. Tôi mới chính gốc Thương Sinh, đã được trang báo Tuổi Ngọc cấp Thẻ Xanh Ngà Ngọc năm 1969, trang báo Mai Bê Bi cấp thẻ năm 1973... Bút nhóm Tẩu Vị Iêu chủ trương văn nghệ về nguồn, lấy dân tộc làm bàn đạp, đạp thật anh dũng tới đỉnh vinh quang. Tôi đã đăng thơ và tùy bút trên các nhật báo Sài Gòn mới, Trắng Đen, các tuần báo Phụ nữ mới, Phụ nữ diễn đàn và Phụ nữ văn nghệ tiên phong. Đôi lần, tôi gửi đoàn thiên tiểu thuyết cho tạp chí Văn, Bách Khoa, Thời Tập, Tuổi Ngọc nhưng bị bọn chủ bút, thư ký tòa soạn ghen tài, dìm bài của tôi ! Tôi ngâm thơ khá hay. Thi sĩ Phổ Đức mời tôi đi ngâm thơ dạo ở các tiệm ăn, tôi thẳng thần từ chối. Nếu tôi ngâm thơ ở tiệm ăn, tôi sẽ đồng dạng với anh chàng đeo cái thùng bánh mớ, bầy từng bàn ăn rồi lùi ra cửa búng tay ngâm thơ T.T. Kh. mà chúng ta thường gặp tại quán ăn Ngọc Hương. Về hội họa, tôi ham vẽ tĩnh vật. Tôi khâm phục lời vẽ của họa sĩ bắt hủ Lê Trung, nhà họa sĩ đặc trách vẽ bìa tuần báo Phụ nữ diễn đàn và Phụ nữ ngày mai một thuở huy hoàng, tráng lệ.

Thưa em,

Sơ sơ vài đường chắc em đã rõ một tâm hồn đầy ắp nghệ thuật và tình cảm của tôi. Nói theo giáo sư Đan Văn trong cuốn Quốc văn lớp sáu.

tôi có «khuyên hướng tình cảm trách nhiệm» ! Tôi không thể có «khuyên hướng động vật» — vẫn theo giáo sư Đan Văn — dù thỉnh thoảng tôi viết truyện loài vật. Là một thanh niên tuổi đời 19, cô đơn, thiếu tình mẫu tử, tôi thường đi tìm một tình yêu cao cả lấp vào cái khoảng trống vĩ đại của tuổi trẻ thời đại chúng ta hôm nay, bây giờ. Do đó, tôi đã mất công đèn các công trường con gái đang kiếm một người bạn mời gia nhập bộ tam ca Ba Trái Ổt và bút nhóm Tàu Vị Iều. Tôi thấy em. Hồn tôi xao xuyến. Trí tôi phiêu bổng. Em đẹp quá. Em duyên dáng quá. Mắt em như dáng thuyền soi nước. Tóc em bóng bết mây hải đảo. Tôi muốn vì em chề liền một mạch mười hai bản tình ca, thấy cho đôi lạc đà Chê Linh và Giang Tử hát lên cái nổi lòng của tôi. Thoáng gặp em, tôi đã mua ngay thi phẩm Tiên tôi hôn nhân đem về nghiền ngẫm, ước ao. Không, cô em ơi, mãi mãi cô em chỉ là bạn tôi, chỉ là người em sâu mộng của muôn đời. Tình đẹp là thứ tình đừng bao giờ em là vợ tôi ! Chao ôi, tôi đã thức nhiều đêm viết hàng trăm lá thư và đây, lá thư số 103, trao tay em. Em đang tự hỏi tôi là ai, Elvis Đâu là ai. Thừa em, tôi là một trong cái đám lúc nhúc con trai, mỗi trưa, ghéch xè bên lề đường đôi diện công trường em, đợi em tan học như con trẻ đợi mẹ đi chợ về. Tôi lẻo đẻo theo em ba tháng ròng rã, nhưc dẫu, sờ mũi, hắt xì hơi theo em. Em là đường trần gian. Tôi là kẻ bộ hành phiêu lãng. Đường trần gian hứa hẹn dài vô tận nhưng kẻ bộ hành phiêu lãng cũng hứa hẹn kiên nhẫn vô biên. Sẽ có ngày đường trần gian bị đập ụ tắc nghẽn và tôi đứng trước phiêu lãng để cắt cái động, đặt tên là Động Hoa Tim, cùng em thơ văn xuống hạ, ca nhạc kim cổ giao duyên. Mộng của tôi đó, cô em. Mộng có là thực không nháy ? Tôi chờ câu trả lời của em đây, trăm sự nhờ em. Con cá nó sống vì nước. Tôi sống vì em.

Tình thân,
Elvis Đâu

T.B. — Cái chỉ nguyện của tôi, tôi đã bày tỏ. Nếu em là Lộng Ngọc, xin gửi thư hồi âm cho Tiểu Sĩr Elvis Đâu về số nhà 313/13 đại lộ Hoàng Hôn, Sài Gòn III (ghi rõ số 3 sau Sàigòn kéo nhà giấy thép buồn lòng vật thư đi). Có thể kèm thêm tấm ảnh nhỏ ! Trước ngày lịch sử trọng đại của đời tôi là ngày tôi nhậnặng thư em, em hãy làm ơn thắt băng đô màu tím trọn tuần lễ cho tôi biết em đã mơ về Động Hoa Tim.

(còn tiếp)

nàng gầy đàn bên hồ vọng nguyệt
thoáng qua đời nay đã mười năm

mười
năm
tơ trường
□
lê
vĩnh
ngọc

anh chỉ còn anh người cô độc
nương theo đời hiu hắt gió thu bay
thương thân mình nhìn kẻ hở bàn tay
trời nay nắng mai mưa nào biết
vẫn bài thơ uôm môi hồng mắt biếc
áo lụa vàng gió vẩy tiếc thương ai
trên đường đi chắc còn lấm chông gai
và anh chắc muôn đời vẫn thế
chiều tàn ủa chiều vàng như vầy nghệ
thân một mình qua mấy nẻo đường xưa
tóc mây che bóng nắng nhớ sao vừa
nên tưởng tượng trong hồn như đây ập
ai mới bước qua ven đường ngượng ngập
bước vụng về như buổi mới vừa quen
nắng đưa chiều qua mấy bước chân sen
mà thấy nhẹ trong lòng như hạt hăng
người đã đi theo lộ trình thừa nắng
cho anh về một chỗ đứng phân vân
chiều hôm nay chiều đã mười năm
mà cứ tưởng thì hồ như qua bữa

buồn cứ thế mười năm rồi chất chứa
cứ mỗi lần trong bóng nắng chao nghiêng
cứ mỗi lần buồn ghé nguyên-bình-khiêm
là thầy nhạc trong hồn khua rộn rã
nếu có gặp chiều nay trông chắc lạ
đã mười năm ít ỏi gì đâu
mười năm qua như một chuyến tàu
xin chớ cả tình yêu xưa diễm tuyệt
LÊ VĨNH NGỌC

HOÀNG DU THỤY

ru đời đã mắt

Thúy cười rạng rỡ giữa bạn bè và người thân, môi tươi như những cánh hồng viền quanh hai tầng bánh sinh nhật. Thúy cười trong niềm hân hoan đầy môi mắt ; nhìn bạn, nhìn người thân, nhìn những cánh hoa nở giữa cuộc vui :

— Trời ơi... Thúy hạnh phúc quá. Không hạnh phúc sao được khi quanh Thúy là những tình thân không bao giờ phai nhạt. Chiếc bánh cùng làm với cô bạn thân có những đóa hồng đẹp, những quả tim xinh ; những ly cocktail do anh Thọ «đân Parisien 13 năm kinh nghiệm» pha ; những «pô» hình do anh Tín bằm ; những quà tặng của bạn bè... Chao ơi là hạnh phúc. Nhưng trong cuộc vui này có còn ai nghĩ đến Du — một người vắng mặt — hay chỉ có mình tôi ?

Tôi cười chung niềm hạnh phúc. Cốc rượu đắng cay trong cổ cho tôi cảm tưởng tôi uống chính nỗi buồn mình, uống cả màu mắt người thương mà nghe say điên đảo.

Thúy quay sang giới thiệu từng người quen. Và tôi là người được giới thiệu là :

— Uyên, người đại diện cho Du — kẻ vắng mặt trong buổi sinh nhật hôm nay.

Tôi cúi đầu chua xót. Người đại diện cho Du. Không bao giờ đâu Thúy. Không bao giờ đâu Du. Vắng, không bao giờ. Bởi mình đã lạ nhau rồi phải không anh ? Hôm nay em đến đây như một người bạn của Thúy hay một người thân, vậy thôi. Không còn gì với Du nữa hết. Có nhớ thương chẳng chỉ là nhớ thương một tình với em quá đẹp, quá thật thà. Với Du thì lòng đã lạnh băng rồi, đã lạnh băng rồi. Đó là sự thật hay em tự đánh lừa em hờ Du ? hờ Thúy ? hờ tâm hồn em mơ mộng ?

Những ngọn nến tắt, lưỡi dao trong tay Thúy ngập ngừng trên chiếc bánh :

— Có cần đọc... discours trước khi cắt bánh không quý vị ?

Những tiếng cười vỡ ra. Những lời chúc lành cho riêng Thúy. Tôi cũng cười nhưng tôi biết nụ cười tôi gượng gạo vô cùng.

Bởi trước mắt tôi là niềm vui nhưng trong lòng tôi nỗi buồn bao giờ cũng lớn, bởi trên môi anh Tín còn những thanh âm rất quen đã làm vỡ nỗi buồn cho lan tràn khắp châu thân. Chắc Thúy sẽ buồn nếu biết được lòng tôi bây giờ nhưng tôi tin rằng Thúy sẽ hiểu mà không trách gì tôi — con chim vừa tập bay đã vội gãy cánh, ơi cánh tình yêu gãy lìa chia đôi đời khôn khó.

Những quả tim xinh trên bánh bỗng chốc bị chia đôi. Thúy trao cho tôi đĩa bánh với hoa hồng thật to, thật đẹp :

— Ưu tiên cho người nhỏ tuổi nhất, sung sướng nhất.

Tôi cảm môi cười xót xa. Có chắc gì nhỏ tuổi nhất là sung sướng nhất đâu Thúy. Tâm hồn Uyên đã can cõi rồi. Không bao giờ Uyên được sung sướng bởi Uyên hiểu sung sướng đồng nghĩa với bình an. Mà Uyên thì chỉ có thể bình an khi đã chết thôi.

Tôi xoay tròn cốc bia trong tay muôn khóc. Bia cay trong cổ. Bia đắng trên môi.

Chao ơi, sao bia uống mà không say như nỗi đau mà không thương tích. Phải không anh Thọ, anh Tín, anh Linh, phải không những người có mặt trong cuộc vui hôm nay ? Tôi cúi đầu đỏ hỏn thôi đừng

khóc, dô tim đưng đau, dô đời mình thôi mơ mộng, dô tôi ơi, đưng than thở nữa dù chỉ bằng những giọng chữ buồn phiền.

Tôi thả hồn trôi nổi, lênh đênh theo từng nốt nhạc. Bên kia, Linh cũng trầm ngâm. Có phải Linh đang nghĩ về cuộc tình bất trắc của anh ? Có phải tôi đang có thật giữa cuộc vui này ? Tôi nghe loáng thoáng bên tai tiếng Hùng hỏi anh Tín một câu gì đó, mà anh Tín cười : « anh không có đi vắng ». Trời ơi, cũng là câu nói đó, câu nói tôi đã từng nghe mỗi lần tôi ngờ ý muốn biết về những người đã đến, đã đi trong đời Du. Anh không có đi vắng. Còn em, em sống nhờ dĩ vãng. Em ấp yêu dĩ vãng. Bởi lẽ dĩ vãng của em là anh đó, Du yêu dấu.

Tiệc tàn tôi về trong đêm hiu hắt. Bóng tôi quanh đời mình với nỗi buồn cháy sáng trong đêm. Tôi soi tôi trong gương ngời sáng thấy mình tiêu tụy quá, thể thảm quá. Tháo nào khi chiều, người quen của Thúy đã hỏi đến tôi bằng một câu vô cùng chua xót : « Cô bé mặt...chù ụ đầu rồi ? » những thanh âm đó khỏi nỗi đau chập chùng trong thịt, trong da. Tôi muốn hét lên tôi đây, mắt quáng thâm thiếu não. Tôi đây mỗi bên cười nhìn xuống cuộc tình đau. Tôi đây tìm nát tan trăm nghìn mảnh. Chao ơi nhắc làm chi những đau buồn tôi cố tìm quên. Du ơi, em buồn như hôm nay có phải do anh ? Mà thôi bây giờ buồn vui gì em cũng gửi hết lại nơi nhà anh rồi. Hai cánh cổng khép lại giữ hết nỗi buồn của em. Du ơi, cho em trả lại chút hương yêu cũ, chút nồng nàn trong mắt, trên môi. Nhận hết dùm em đi người Xứ Nữ có nỗi vô tình khuất lấp trong tim. Nhận hết dù để dấu chân trong tận cùng trí nhớ dù một, dù mai anh sẽ không còn nghĩ gì tới người đã vì anh nhận những ngày buồn khổ làm những ngày hạnh phúc nhất đời mình. Có thể nếu có phút giây nào đó tình cờ nhớ lại thì hình ảnh em cũng sẽ mong manh vô cùng. Anh chỉ thoáng xót xa khi «ta thấy em đi quanh từng ngọn nến tắt ...» Du ơi, nếu tình yêu đã tắt rồi. Thì thôi em trọn đời trong bóng tối với nỗi ngậm ngùi trong thịt, trong da, trong từng sợi máu đi về đen đỏ. Thì thôi quay mặt cầu hạnh phúc cho người ngàn đời yêu dấu ở một phương trời nào đó, hay ở cùng trong thành phố quanh hiu này.

Nhiều lúc em vẫn tự hỏi sao tâm hồn người Xứ Nữ lạnh lùng quá đỗi. Hay tại em vụng về ? Hay tại tình em không thành, lòng em không thật ? Mỗi năm tháng 9, sinh nhật người Xứ Nữ em vẫn nhớ

gửi quà tặng. Như thế có nghĩa là em còn yêu người vô cùng, có phải ? Nếu không sao em vẫn còn nhớ những gì thuộc về người : như nhớ tường cao, cổng kín, nhớ mắt, nhớ môi, nhớ những ngón tay dài quý phái lau giùm giọt nước mắt đêm. Nếu không sao em vẫn lạ lùng với tất cả những người quen biết cũ ? Nếu không sao em vẫn tìm thấy trong mắt mình nỗi rã rời, cay đắng. Ở nỗi rã rời cay đắng sao giết được bởi gươm dao ?

Lòng em yêu vẫn yêu, buồn vẫn buồn, đau vẫn đau. Mà lòng người Xứ Nữ xa lạ vẫn hoài xa lạ. Xa lạ ngay khi mình nhìn nhau cười nói. Xa lạ ngay khi những ngón tay em tội tình nằm trong tay người xốt xa, quá đỗi cho em rút tay về nắm chặt bàn tay lại cười với người : «đồ anh biết em đang giữ gì trong tay». Người Xứ Nữ lắc đầu chịu thua. Em cười mắt rưng rưng muốn khóc : « la tristesse ». Đôi mắt sâu của người bỗng đưng u ám. Anh cũng buồn lây với em sao Du ? Em ngâm ngùi nói nhỏ : « em xin lỗi Du ». Du ơi, em van anh, đưng buồn, đưng thỏ dài. Em thương anh vô cùng, anh có biết ? Cho nên em không muốn thấy anh buồn. Những buồn đau, bất hạnh em xin cất giữ một mình. Đưng bao giờ chia sẻ nghe Du. Có chia hãy cùng em chia chút tình thơ đại này, chia chút tâm hồn bé bỏng mà nhiều mơ mộng này. Dù rồi, người yêu dấu.

Đêm nay thì em biết em đã thật sự xa người rồi. Đền hết một đời có phải ? Em làm khổ Du bằng những tờ thư than thở. Du làm khổ em bằng sự im lặng, bằng nỗi vô tình. Thôi thì đưng ai để khổ cho ai nữa hết. Thôi, em bàng lòng với nỗi buồn mình đang có. Thôi, đủ rồi, đủ rồi. Ni an là em biết dù vô tình nhưng người đã cùng em chia chút tình thơ đại, chút tâm hồn nhỏ mộng mơ. Nếu em bây giờ, em còn lại gì đâu ngoài nỗi buồn này hỏi người yêu dấu ?

Đêm sâu, tôi nghe như có tiếng khóc của mình âm vang từ đáy tim chua xót. Tôi nhắm mắt lại cho nước mắt trào ra. Adieu tristesse. Thôi, lần này là lần sau cuối nhớ anh và Khôi. Rồi quên. Rồi quên. Tôi vỗ về mình, vỗ về một phần đời đã mất : Đưng khóc nữa. Ngủ đi Uyên. Ngủ đi Uyên.

HOÀNG DU THỤY

CHỦ TIỆM : KIẾN VÀNG • QUẢN LÝ : KIẾN NỮ

toa thuốc cũ

— Muốn da tay được mịn màng hãy thoa Vaseline và mỗi tối trước khi đi ngủ thoa thuốc Soupline aux Avelines.

— Muốn diệt trừ bọ trứng cá nên xài : Sacnel, Dénisoline hay Savon Dermacide. Ngoài ra cũng nên biết tới : PH22 (rửa mặt), TT Mycin (uống)

— Các bạn kẹp tóc muốn có một cuốn lịch tháng...điều hòa trong cơ thể mình, hãy nhớ : Hémagène Tailleur.

KIẾN TU BÍP

lính chú lính cháu

Chú Khang nheo mắt : — Đừng cứng đầu, ngoan mai một chú cho đi lính. Nghi lờm dài, bìa

môi : — Ai thềm, lính gì mà lính...
 Chú cười : — Lính nhảy dù. Nhi mà vô lính là trung sĩ dưới quyền chú, chú sai Nghi nấu cơm, kết nút áo và vá mùng cho chú. Chú sẽ bắt Nghi...Nghi ngất ngang : — Ô, ham chưa, sức mây Nghi để chú sai. — Chú hoa lá cành vậy chứ bộ. Nghi vô lính chú không cho làm trung sĩ nữa. Đợt đêm củ bắp. Binh nhì Trần Nghi lại đây ta biểu. Ê Nghi ơi thêu cho chú mấy cái hoa nhé. — Sức mây «quan». Binh nhì Trần Nghi bận công tác rồi... — Làm tàng với chú vừa chứ — Có chú thì có. Chú xuống đây một tí. — Không mau về cháu cắt nút áo của chú rán chịu. — Tội nghiệp mà Nghi, lính nghèo.

KIẾN NỮ chép (TN số 75)

nghề nghiệp

— Xin ông cho biết vì sao ông làm nghề dạy voi ?

— Tại hồi trước tôi làm nghề dạy chuột, về sau vì mắt tôi kém đi.

RADIO

vỏ chai

Một bác mua ve chai gặp được mồi ngon lành.

— Bà có vỏ chai rượu hay vỏ chai lave bán không ?

Bà chủ nhà nặng ký :

— Anh nhìn kỹ xem người như tôi mà lại nghiện rượu à ?

Bác mua ve chai vội vã xin lỗi :

— Vậy thưa bà, bà có dư vỏ chai dầm hay vỏ chai nước mắm bán không ạ.

ĐỜN GÁO (NT)

đàn bà con gái

Một người đàn bà đẹp thỏa mãn đôi mắt. Một đàn bà tốt thỏa mãn trái tim. Người này là một món trang sức, người kia là một kho tàng.

NÃ PHÁ LUÂN

Có đến một tuổi mà các cô gái đẹp hiểu ra họ hết đẹp và các cô gái xấu tin họ xấu thật.

LOUIS JOUVET

tác giả và nhà xuất bản

Victor Hugo, văn hào Pháp, một hôm viết thư cho nhà xuất bản đang in cuốn Les Misérables của ông. Khi nhà xuất bản mở ra, lá thư chỉ vờn vờn có một dấu hỏi. Hai ngày sau Victor Hugo nhận được một bức thư phúc đáp của nhà xuất bản, giữa tờ giấy là một dấu chấm than to tướng. Thi ra thế. Ở xứ nào thì mỗi giao hảo giữa nhà xuất bản và tác giả cũng đạt tới mức tương tự.

các ông các bà

Tại ghi-sê trương mục tiết kiệm ngân hàng, người ta thấy có hai dãy người xếp hàng. Một dãy toàn các ông gửi tiền vào. Một dãy toàn các bà rút tiền ra

NQ.

hôn em,
kỷ niệm

Là một truyện dài mới nhất của DUYÊN ANH, Tuổi Ngọc mới in xong. Nồng nàn tha thiết và ngon lành như một cặp môi gần

không nghĩa lý gì

Hai vợ chồng đi phố về cãi nhau tung bừa Anh chồng nói :

— Với tôi vợ không nghĩa lý gì hết, có cũng như không.

— Phét, thế nào, tôi không nghĩa lý gì với ông hả ?

— Vợ muốn chứng minh phải không. Đây...

Người chồng gọi một chiếc xích lô máy :

— Đi về Tân Định bao nhiêu ?

— Hai trăm.

— Thêm vợ tôi nữa bao nhiêu ?

— Cũng giá ấy thôi ạ.

Anh chồng vênh vang nói với vợ :

— Đây vợ thấy chưa, vợ có nghĩa lý gì đâu ?

ĐỒN KẸN chép

NHẮN TIN QUAN TRỌNG

Cùng tất cả những đại thương gia

đã từng buôn bán

với **CHẠP PHỒ** từ

thiên đàng cho tới

địa ngục, hãy mau

gửi hàng hóa về gấp

để trao đổi tại cửa

tiệm, Kiên Vàng rất mong mỏi.

Nếu quý vị chậm trễ hay không

chịu hợp tác thương mại, e **CHẠP PHỒ** sẽ ề dài và Kiên Vàng đành

trả môn bài cho nhà... chủ nhiệm để đi giang hồ vật.

**ẦY
ƠI !**

VĂN: Theo KV thì trong trường hợp nào, bằng phương cách nào tỏ tình là ngon lành nhất ? Nghe nói KV kinh nghiệm đây mình, chia sẻ cho một mớ xài chơi rai lai.

BẢO BÌNH (Saigon)

ĐÁP: Trước hết xin đính chính : KV không có một xu kinh nghiệm nào về chuyện ái tình, vì KV ghép tim bằng bở-lát-tích đã lâu. Tuy nhiên để vừa lòng bạn, KV trả lời thế này : Chẳng có trường hợp và phương cách nào ngon lành nhất cả, trái tim đúng mùa là nó rụng cái bịch, cứ tự nhiên mà lượm. Nhìn đời hẳn thấy, cần gì phải kinh nghiệm mà khỏi mèo mù dẫm vớ cá rán.

VĂN : KV ơi, đang ngồi chơi ở bờ sông thì có con cá nhảy tọt vào bụng khi mình há miệng ngáp. Phải làm sao bây giờ ?

XÌ TRUM (Cần Thơ)

ĐÁP : Hãy mau nuốt thêm cái lưỡi câu.

trong nhật ký của tèo

Tèo hỏi Tý :

— Hôm qua mà xem trộm nhật ký của tao phải không ?

Tý hỏi lại :

— Phải. Nhưng sao mà biết ?

Tèo đáp :

— Trong nhật ký của mày có ghi việc đó

NGUYỆT QUÊ

đăng trí

Thiên tài thường là những người đăng trí. Kant, triết gia Đức, sau một đêm tự vẫn lương tâm bỗng cảm thấy mình cần phải lập gia đình. Sáng dậy, ông đến nhà người con gái mà ông đã chọn từ lâu. Buồn thay, nàng đã dời khỏi xứ từ... 20 năm rồi.

xỏ ngọt

Du lịch sang Do Thái, một anh Mỹ ở Texas chê :

— Xứ chi mà nhỏ quá. Ở bên tôi người ta có thể lên xe lửa đi cả ngày mà vẫn còn ở Texas.

Người Do Thái đi với anh ta nói :

— Ủ, ở xứ tôi cũng vậy. Xe lửa hư máy luôn.

NG.X

thánh cũng biết yêu

Nữ thần Venus là mẹ của Cupide. Cupide thường tiêu khiển bằng cách bắn những mũi tên tình ái vào tim con người. Một ngày kia Venus bị trúng tên ấy và nàng yêu Adonis. Nhưng Adonis thích săn heo rừng hơn là đáp lại tình của Venus. Venus phải bỏ các từng lấu nguy nga để bay theo chàng. Một ngày kia Adonis bị một con heo rừng húc tử thương, toàn thân đầy máu. Venus không kịp cứu chàng hèn hóa chàng thành hoa đỏ nở vào mùa xuân gọi là hoa mẫu đơn.

NỜ PHÊ DUNG NGÃ (ĐN)

ngọc thân ái

(Tiếp theo trang 13)

ghen. Lý do thứ ba bảo đảm đúng nhất. Chàng là thanh niên nặng tình dân tộc. Chàng muốn người chàng yêu phải là một thiếu nữ Việt Nam thuần chất. Thiếu nữ Việt Nam thuần chất là thiếu nữ mặc áo dài Việt Nam. Về đẹp của thiếu nữ Việt Nam thường đâu kín. Em chạy theo thời trang Âu Mỹ, chàng diu em về nguồn, em không chịu về nguồn, chàng đành bỏ rơi em, chàng cóc thích jupe, chàng về yêu áo dài quê hương. Em đã hiểu tại sao chưa ?

AN VI

chút gì
cho mai sau

Bỏ mặc nhỏ Thái Quỳnh la hét ngoài sân, em chui vào lều tròn nắng. Hơi nóng tỏa ra bao quanh cả một khoảng đất rộng, mặt trời trên cao và lộn độn mây trắng bay ngang đầu, cô Vân nhìn em cười, hai má cô hồng lên từ ánh lửa bùng lên gần đây. Nhỏ Thanh loay hoay bỏ trái dừa bằng cây dao bé tí, hai mày nhú lại và miệng phún ra thớ, trông tựa như Trịnh Phối Phối sắp sửa xuất chiêu trong phim Tàu. Em dựa người vào đồng hồ đặc cao ngất của bạn bè nghèo ngao hát : *Rừng núi đang tay nôi lại biển xa, ta đi vòng tay lớn mãi để nôi sơn hà. Mặt đất bao la anh em ta về...* chao ôi, buồn cười biết mấy nều Thái Quỳnh biết em «đào ngũ» vào đây để ca hát, mặt con nhỏ sẽ bị xuống và tháo phăng kính ra để khỏi phải nhìn đời đây một lòng lười biếng đáng chán như em. Lúc ấy, chắc hẳn sẽ có một màn cãi vã làm cả n xảy ra, và hể em ôm eo hẳn củ nhẩy thì tại yên ngay tức thì.

Buổi sáng, thấy Nhân chia toán để làm việc, em đại dột vô cùng khi chấp nhận vào đội âm thực. Để suốt cả buổi ngồi cạnh lò lửa nóng tựa mặt trời, thầy Khải bảo em nào trong ban âm thực điều đáng gán huy chương vàng cả, đừng có than van tùm lum mà đường đi vào Văn học Sử của các em xa thêm vài chục bước. Cả bọn cười đau khổ mà thầy Khải tưởng đã dự khi được học trò. Nhớ xưa, đi theo đoàn du ca vừa làm vừa hát, cả một ngày khuôn ghê từ lớp học lên đến phòng khánh tiết của trường để chuẩn bị cho ngày tuyên thệ của đoàn, mệt vô chừng mà lòng nhẹ tênh vui sướng. Giờ đây chỉ còn lại một chầm hêt quá buồn...

Nhỏ Hạnh chui vào lều trốn mắt nhìn em. Chao ôi, tưởng mình ta tới tệ ai ngờ có cả mi. Ra ngay đi, nhỏ Quỳnh rửa mi quá cỡ. Em cười giật sợi ruban trên đầu Hạnh quấn ngang trán mình, phần còn lại bó lỏng thông một bên tai, nhỏ Hạnh gắn thêm cổ vào, cười bảo : « Đẹp, mi đẹp như mọi ». Em cộc lên đầu hẳn rồi phóng ra khỏi lều. Thái Quỳnh nhìn em «say đắm» hay «chửi thắm» gì chẳng biết, nó châu miệng «xâu òm». Em cười ôm vai hẳn nói nhỏ : « Đừng chề nghe không, ta muốn lập lại lời của thầy Khải nói, Mi mà mở miệng chề thì đừng mong đi vào Văn học Sử ». Hẳn ngờ người nhìn em rồi bêu môi dài thậm thụt. Thầy Trương tự bao giờ leo lên cây xoài ngồi vắt vẻo ngâm thơ : Vân Tiên công mẹ đi ra, đừng phải cột nhà công mẹ đi vô. Vân Tiên công mẹ đi vô, đừng phải xe bò công mẹ đi ra. Cả bọn cười khúc khích, thì thấy la làng và té cái râm xuống đất. Ôi ! Kiền vàng, kiền vàng. Thấy Nhân chạy đến ôm thầy Trương dậy, rồi la to : « Khải ơi, phụ tao đem thăng Trương vào nhà thương nhi đồng ». Cả bọn ôm nhau cười đỏ cả mặt, tội nghiệp cho thầy Trương đã bị té đau lại còn quê quá đôi ! Thái Quỳnh bảo em về lều mang thêm vài cái cơm để nấu cơm. Nồi cơm to ơi là to ngang nhiên nằm trên bệ dưới sự chăm sóc nặng nề của thầy Trương. Thấy vừa thổi, vừa quạt, vừa nhấm mặt la cơm sinh, cơm sinh làm cả bọn tức cười quá sức. Đến khi nhỏ Mai bắc cháo lên rang cơm, thấy Trương lẳng xăng thề nào mà cái khăn tay đội trên đầu rơi ngay vào cháo mỡ. Cả ban âm thực (do thầy Trương cầm đầu) cười toe ra, nhỏ Thanh kề tai em nói nhỏ : Hôm nay trong chương trình đầu có món khăn tay chiên mỡ mi nhỉ ?

Ăn cơm xong thì cô Vân xin về, toán hai xúm lại giấu dù, áo mưa, kính mát của cô để phân đôi. Cô đành ở lại để sinh hoạt làm cảm với học trò. Nhỏ Liên bày trò sứ giả và Nữ Hoàng thật độc ác. Tất cả chia làm hai phe để tranh giải, bên em thấy Nhân được cử làm sứ giả, phía bên kia thấy Trương được đưa ra. Nhỏ Liên bảo : Nữ hoàng cần một sợi dây giày, vậy là hai thầy bị các thầy khác bắt chân cho té nhào để tháo dây giày — Nữ hoàng cần một chén chè, và đầu nôi chè đang nấu cũng được mang ra cho Nữ hoàng. Liên đó nhỏ Liên cầm húp ngon lành, tất cả đều đồng ý lật đổ Nữ hoàng tham ăn đó để thay vào Hoàng để Trương đang ngồi «bát chầy» cho thầy Nhân. Cả bọn lại được cười

no. Hoàng đề chỉ cần những vật vừa làm cảm, vừa ngó ngán như đồng bạc chì, hai đôi dép đứt quai, miếng cơm cháy trong nồi hoặc cái kính mát có gọng mà không có kiềng. đồng hồ chỉ có một kim và cuối cùng thấy ra lệnh : Hoàng đề cần một đĩa xôi trong lều. Bởi thần dân nghèo quá nên chẳng chịu đem xôi ra mà còn truat phê ngãi bởi tội gourmand. Quái đản thay trò chơi kỳ cục này. Nhỏ Hạnh đã nói với em vậy.

Sau một giờ sinh hoạt ngoài trời, thấy Khải cho vào lều nghỉ mệt để sau đó còn tiếp tục chương trình trại. Em rủ Hạnh, Liên, Thái Quỳnh và Thanh ra ngôi chùa ở gần đây chơi. Ở đó thật yên tĩnh, nhìn ra sau là con sông phẳng lặng xuôi dòng và hàng cây già soi bóng nước, Hạnh ca nho nhỏ : *nhớ người tóc xòa, ôn bài dưới trăng* và thì thầm : *giờ đây ven sông hoa rụng rơi rời, giờ đây em ơi cơn mộng tan rồi...* nghe đề mà lòng lắng đọng nỗi ngậm ngùi sâu kín. Cô gắng ru cho trọn vẹn với bạn bè mà có lẽ đã quên được mình đâu, em vẫn biết mình không thích hợp gì với những lần picnic, nhưng biết nói sao khi mà trong hồn rất yêu mềm trước lời rủ rê của bạn bè. Thái Quỳnh choàng tay qua vai em bảo nhỏ : Lại nhớ Rừng mưa ? Em lắc đầu im lặng. Nhỏ Quỳnh biết em sắp đồ li nên rên ư ư. Ta đã bảo em đừng có tắm sông tắm suối, vậy mà emỡ lòng nào đi tắm hồ bơi cho con nít nó... cười. Và chừng ấy cũng đủ cho em hiểu Thái Quỳnh muốn em vui như những giờ phút vừa qua. Em biết và cười theo cả bọn, dẫu cũng hay rằng giữa tiếng khóc và cười chỉ cách nhau, một thoáng vô tình gân gỏi, mà tự trong lòng đã sẵn sàng buông ra những giọt nước mắt mặn mà trong tinh thần trước mặt. Tội tình thay khi khoảnh khắc hân hoan đã xi như quả bóng đẹp màu xanh đỏ, em cầm nín nhìn con đường sỏi lạng thình dẫu vào ngôi chùa cổ, những bước chân đã đặt lên nghe lao xao lạ lẫm và từng chậu Hạnh đẹp vô cùng cũng rũ một bên tường. Liên cầm tay em nói nhỏ : «Đừng buồn nghe mi, đi trại với bọn tao mà, năn ni đó.» Lời dỗ dành thân ái và dễ thương như viên kẹo ngọt làm em xúc động biết mấy. Bạn bè đó, thôi thì vui thật vui vậy, để tuyền nước mắt nào rỉ sét hư hao và ngày sau cũng chẳng nhớ được giọt gì cho nỗi tiếc nuối thảng ngày hôm nay. Đây là sự bất hạnh hay may mắn của một đời như vậy ? Như bài thơ thật lạ của ai mà Rừng mưa đã đọc cho em nghe một dịp nào :

*Từng giọt hồn chảy xuống
Tụ trên làn khói xanh
Ta nghe môi mình đắng
Dẫn nỗi buồn quanh quanh*

Hình như bốn câu trên của một nhà thơ cùng tỉnh, có lần nào Thái Quỳnh bảo rất quen mà em quên bằng. Rừng mưa thì quen thuộc với từng bài thơ nho nhỏ của TKT và PTT nên hay chép vào góc tập vở của em, bởi thế mà Thanh thường mượn tập em vì hẳn rất thích thơ nhạc. Nhưng từ lúc nào không dừng mà trong nỗi tình cờ mà em hiểu Thanh xem Rừng mưa như tình thân lạ lẫm, hôm đó tự nhiên em giận Rừng mưa dù chẳng có lý do nào chính đáng. Nụ cười vẫn nở đều khi gặp nhau, nhưng từ trong khoảng hồn sâu kín đã vang lên những tiếng nhỏ không tên như muốn chia xa tình bạn. Nỗi ngượng ngùng bao quanh mắt nhìn của em và Thanh cho đến khi Rừng mưa lên Đại học và rời xa thành phố này. Thanh tìm đến nhà em chơi như thay lời xin lỗi, dẫu cả hai chỉ cảm nhận được trong sự mơ hồ mong manh và vánh môi vẫn khép kín, nao buồn. Và em thường nhận được từ thành phố xa xôi nào những tờ thư của Rừng mưa quý mến.

Thái Quỳnh kêu tên em nho nhỏ rồi đặt vào tay em hòn sỏi trắng tròn xinh xinh dưới gót. Em nghe nóng nóng trong lòng tay lạnh, những hạt chạm vào nhau kêu xào xạc như nỗi ngùi ngùi muốn bùng vỡ ra lời than thở thì thầm. Thanh quay lại nhìn em thật sâu, mắt khép nhẹ và hẳn đứng dậy đòi về lều.

Em đi sau cùng với Thái Quỳnh, tóc nhỏ từng sợi dài bay bay bên má em. Hẳn bắt em hứa sẽ vui về khi về lều, em gật đầu ôm vai hẳn. Tiếng hát từ khu trại vang lên rộn rập, nhỏ Liên kéo cả bọn chạy nhanh và miệng mở đều theo lời nhạc.

Em cũng reo vui ca, nhưng làm sao biết được trong hồn em nỗi buồn còn bát ngát.

CHÙ NHẬT UYÊN ƯƠNG

truyện dài ĐÌNH TIÊN LUYỆN

... và tôi yêu chàng.
Đó là tai nạn thứ nhất

Tiếng cười vỡ ra chạy lan tới những dãy bàn kê bên. Thôi nha, con gái nhà người ta còn hiền lành ngay thơ, đừng có đem chuyện nhảm nhí ra đầu độc tội lỗi làm nha. Nhỏ Mây cười hình hích. Thế còn mi ra sao hở Vân? Ra sao là sao? Mi có... đừng rặng toé ỉu ra không? Chưa biết. Đừng xạo. Thật như chuyện mặt trời chiếu sáng vào ban ngày. Ta có lời bói, tiếc là không mang cỗ bài tây theo, cho mi bắt hai cây bài là ta biết mi xạo hay thật liền. Câu chuyện ở cuối lớp xem chừng hấp dẫn hơn câu chuyện ở trên bảng. Cô Liên «tâm tình» với học trò về một thời con gái của nàng hơi kỹ, để mặc khu chung cư do nhỏ Mây cầm đầu, hội thảo oang oang. Nên làm Mây, hôm nào bỏ đề nghị với giáo sư hướng dẫn mở cuộc «kiểm tra» toàn lớp chắc phải vui ghê gớm. Mỗi đưa bát hai con bài, một dãy bàn dành cho những chị đã... đừng rặng vào nhau và dây kia dành cho các chị còn... sún răng. Tiếng cười lại được dịp oà vỡ và như làn sóng lan rộng lan xa nhanh chóng. Như thế ta nghĩ có một dãy bàn bỏ trống quá. Vừa thôi chứ, cũng phải trừ tui ra chứ bộ. Thiên Hương đó à, mi nói vậy không sợ... các tài tử xi-nê-ma kiện mi sao. Bạn trai của mi không

dồn chặt cặp thì đem đầu tao đi... mỹ viện mà sửa. Thiên Hương ngồi im thin thít sau những tiếng cười ồn ào của bạn bè. Mây chừa tha, hẳn tiếp tục tô cáo : Ta đoán chắc trong lớp này Thiên Hương phải là kẻ làm lễ «bóc môi» trước hết.

Cái miệng của Mây nói mãi không biết mệt, hẳn hướng về phía tôi, Nãy giờ thầy nhỏ Uyên Uyên ngồi im rờ, phát biểu gì đi chứ «Bộ Trưởng Bộ Âu Diện». Tôi cười với Mây : Các chị làm em chóng cá mặt. Ôi chao là dễ thương ! Nhà em cha mẹ kín công cao tường, yêu chàng em chỉ dám khẽ nhìn khi ngang qua thôi các chị ạ.

Lời nói chuyện của Mây làm tôi đỏ mặt mây. Hẳn luôn dồn dôi thủ tới sát chân tường của lời nói và chiến thắng vinh quang với tiếng cười cổ võ của bạn bè. Năm nay đề nghị bầu hoa khôi liền lớp đi, ta chăm Uyên Uyên hạng nhất.

Cuộc hội thảo «hôn nhau lán đầu» bắt từ câu chuyện của Vân và lời bói bài của Mây lan man mãi cho tới khi chuông tan học. Cám ơn cô Liên. Cám ơn người đàn ông đã sửa soạn cho cô những ngày hồng hạnh phúc để bọn học trò hôm nay có hai giờ thật thoải mái. Tôi lưỡng lự bước từng bước dè dặt được xuống những bậc thang. Tôi muốn bước thật chậm để mình là kẻ ra khỏi công trường sau cùng, sau khi các bóng áo trắng đã tàn mát ở khắp ngã. Còn mình tôi và con đường mình tôi và những bóng nắng nhỏ dưới chân. Còn mình tôi và ánh mắt người đối theo. Hôm nay tôi thức dậy với một dòng sông. Phải là một dòng sông chàng đã tương tư? Ngày chủ nhật dài đầy đủ những mong những nhớ, năm giờ học sáng thứ hai trải kín cả những nôn nao. Tôi tan trường với cặp vở nhẹ tênh và những gót hài nhẹ tênh. Phải là những gót hài, tại sao lại với một đôi giày mới? Tôi đâm ân hận về cái ý tưởng chậm chạp của mình. *Chân son hài nhỏ em về. A,* lại một câu thơ đến ám ảnh tôi. Lãng mạn quá Uyên ạ. Mi lãng mạn quá.

Ngọc Khanh gọi tôi rồi rít ở giữa sân. Bữa nay sao bà rùa bò thế, đợi nãy giờ. Về trước đi. Giận hả. Không. Khanh đứng khựng lại ngó, tôi đẩy nó báo về trước đi Khanh. Khanh làm bầm điều gì đó rồi dắt xe ngoắt đi. Mát, mát nặng. Ủ ta mát nặng. Thường ngày tôi về chung với Khanh một đoạn đường trước khi chia tay nhau ở bùng binh

có đưng xe lửa cắt ngang. Khanh dắt xe đạp đi bộ với tôi, cũng có khi tôi bằng lòng ngồi sau để nó chở. Nhưng không phải là hôm nay. Tại sao không phải là hôm nay tôi riu rít như mọi ngày, không phải là Quyên Quyên vừa đi vừa nhâm nhi ô mai hay cóc dầm và chuyện trò luôn miệng với bạn bè. Tại sao lại là một Quyên luôn muốn đứng riêng một góc, đi riêng ở một nơi. Tại sao. Tôi không trả lời được tôi và cảm thấy hai má mình nóng ran. Công trường thưa dần, những xe đưa rước đậu dài bên đường cũng chuyển bánh gần hết, đem áo trắng về các ngã đường, chia áo trắng về từng nhà. Đã có dạo tôi thèm ời, tại sao nhà mình không ở xa hơn để mỗi sáng ôm cặp đợi xe và mỗi trưa có xe đậu sẵn đợi đưa mình về, thích thú biết mây nhàn nhả biết mây. Nga nghe tôi «thèm» vội cau, thức dậy 6 giờ, có khi 2 giờ mới về tới nhà, đi lòng vòng các đường một thờ không ra. Ngọc Khanh bảo, chỉ có «tài xế riêng» là tiện lợi và thích thú nhất, rán mà kiếm đi.

Trước tôi chỉ còn vài áo trắng và có lẽ ở sau tôi cũng thế. Chàng sẽ cho rằng tôi còn nán lại ăn hàng ở công trường, hay bị phạt ở lại quét lớp. Tôi mỉm cười với ý nghĩ ấy. Chân bước mỗi lúc càng thày như vương vít, đôi tà áo tôi bay bay cùng mái tóc tôi bay bay. Gán tới ngã tư trái tim tôi bỗng biến mất. Trời ời, làm sao mà hỏi hớp quá thế này nhỉ. Đứng lại một giây bên lề đường để thở mạnh, hai má tôi có lẽ căng đỏ những sợi máu.

Chàng vẫn đứng đó vào những giờ tan học của tôi.

Thoạt tiên tôi đâu biết có đôi mắt ấy ở một công nhà trên lối về. Khanh suyt khê khi hơi nghiêng người sát tôi, cái anh chàng mắt kính nâu ở trước công nhà hoa giấy đỏ kia kia, ngày nào cũng ló cái đầu ra nhòm Quyên. Nhòm Khanh đây chứ.

Tôi cười nói tình bơ. Trong đôi mắt của bọn con trai tôi đã quen, vênh vang một chút cũng có, là những tâm gương soi biết mình. Nào ngờ bằng một thời gian sau, mắt nhìn của chàng đã làm vương vít trên lối đi lối về của tôi. Chàng đứng đó sau những hàng song công, hay ngồi trên chiếc xe màu trắng. Không biết tự bao giờ. Từ đâu niên học hay từ những niên học trước. Tôi bật cười với ý nghĩ, có nghĩa là một cây si đây. Cảm động lắm sao Quyên Quyên. Dừng

lại nơi xe đậu nành tôi gọi hai chai lạnh đứng uống với Khanh. Khanh bảo, uống vậy không nghẹn sao Quyên. Ta nuốt trôi cả... trái núi, có nghĩa gì. Bàn lãnh ta to một cục. Song những lần khác không có Khanh tự dưng tôi đắm ngai khi dừng lại, dù thêm chét người một ngum đậu nành. Làm ơn gỡ cái cặp kính nâu cho tôi nhờ. Tôi chúa ghét những người con trai nguy trang cái nhìn sau cặp kính tối, trông... thiêu đứng đắn. Thế nào đứng đắn? Đón đường một cô gái để nhìn theo như thế, ông con trai có đứng đắn không? Cây si, tôi lại bật cười một mình. Cây si này cổ thụ lắm. Phải gọi là hơi «cù lằn» một tí nữa mới đứng. Rụng bao nhiêu tờ lịch rồi mà ông con trai vẫn không mở được một lời hay dám cất bước đi theo đũa con gái, như thế không phải là cù lằn sao. Á à, mi đợi phải không Quyên. Nhưng nếu chàng ta mở lời tán tỉnh hay đi theo lái nhải cho tới tận nhà như những ông con trai khác, có lẽ trưa về tôi cũng nhai đủ hai chén cơm và nuốt ngon lành ly sữa khi ngủ dậy. Chẳng có nghĩa lý gì. Tóc có dài không nhỉ, mai ta thử để ý xem. Cái cổ áo, đôi giầy và ống quần nữa. Tôi nhớ một lần Mây nói, quan sát «thời trang» của một ông con trai như thế cũng tạm đủ để kết luận một vài điều. Thoạt đầu như thế và tôi nhìn chàng. Nhìn một cách tự nhiên như khi nhìn cây cối hoa lá. Hơi nguy hiểm đôi mắt mi, Quyên ạ, đó là nhận xét của Khanh, dù rất tự nhiên rất tình cờ rất nghiêm trang nhưng cái nhìn của mi làm như có sẵn «tình ý» với bất cứ nơi nào đôi mắt mi dừng lại. Nếu là người con trai, đó là thành công mong đợi của họ. Tôi phàn đôi Khanh, đừng có xuyên tạc. Thực tình như thế. Hay nói mắt nhìn của mi có sẵn cái mầm lãng mạn thì cũng là một cách nhận xét. Tôi lặng thinh. Thinh thoảng tôi vẫn ngồi một mình với ý nghĩ đó.

Thế nào là một tâm hồn lãng mạn? Tôi không trả lời tôi và bởi thế, tôi đã nhìn chàng mỗi lần khi ngang qua. Thật thà, tôi còn quá nhỏ để biết sửa soạn hay ý tứ khi ngang qua khi nhìn chàng. Xếp đặt như Kiều giả bộ rót trà để vương vẫn một lần hẹn khác với Kim Trọng. Hay tình cờ cũng thú vị lắm, như nàng Công Chúa Lọ Lem trong dạ hội đã vội vã ngựa xe ra về để rót mắt một chiếc hài đem duyên nợ với một Hoàng Tử đẹp trai. Tôi chưa bao giờ nghĩ tới vì cũng chẳng thường mơ mộng đến như thế. Nhìn chàng không làm điều chớp

mắt cúi đầu hay mỉm cười tỏ ý thân thiện, tôi thật thà với tâm hồn minh. Có lần về không thấy chàng đứng đó, tôi quan sát đám thanh sắt uốn những đường cong cổ xưa làm thành hai cánh cổng, bày cây cỏ; xén bằng vuông vức làm thành những bức tường cao. Người bạn gì hay người đau ốm rồi. Nhìn vào ngôi nhà thật nhanh một lần rồi tôi ngang qua, quãng đường còn lại nao nao. Có khi là một tuần liên tiếp như vậy và bắt buộc trong đầu tôi phải sinh chỗi nảy mầm thối mốc. Một trò chơi mà chàng mời tôi tham dự. Và tôi đã tham dự.

Không thể nào đứng, tôi có nhận ra điều này, trò chơi đã bắt đầu. Nếu là một người con gái khôn ngoan kín đáo, nàng sẽ biết giữ gìn mắt nhìn của mình, nhưng không là người con gái ấy, tôi đã để lộ tất cả nỗi giao động của tôi khi nhìn thấy chàng bất ngờ xuất hiện ở một nơi khác nơi thường ngày, mà chàng vắng bấy lâu. Một phút, trái tim như chao đi và hình như tôi đã đứng lại. Trong một phút ấy, hình bóng chàng đã phóng lớn tới cực độ trong vòng mô rối biên, tôi cuống quýt bước đi.

Về nhà ôn lại tôi tự trách mình sao không thể bình tĩnh hơn. Nếu chàng đã khôn khéo xếp đặt để dò tìm đo lường tâm tình của một người con gái đối với mình, thì chàng đã thành công. Mắt nhìn bao nhiêu lần mắt đôi bao nhiêu ngày có nghĩa đầy đủ như thể phải không người. Khoanh hai tay ngoan ngoãn trên bàn học tôi nhắm hờ mắt lại để nghe rõ từng nhịp thở của trái tim mình. Ghét người quá người a. Tôi sẽ thù người hận người kinh khủng nếu giờ này người đang cười đang tự mãn đã chiến thắng được con bé bướng bỉnh là tôi. Tôi sẽ cho người biết cái con bé ấy không thường đâu. Bất ngờ nhận ra mình mỉm môi và tôi bật cười. Vừa thôi Quyên, nhớ mà chàng quen mình rồi yêu mình và chẳng may trở thành văn sĩ viết bài gửi đăng báo, chàng sẽ viết: Nếu bạn quen một cô bé mắt to, nếu bạn yêu một cô bé mắt to, bạn sẽ thấy rằng nàng rất thông minh và rất bướng.

(Còn nữa)

PHAN UYÊN HOÀI những vật nắng vỡ

Buổi học chậm dứt sau hai giờ học. Chuyên bàng khuàng nhìn lên bảng, những chữ màu phấn trắng ẩn hiện như một nỗi buồn phiền. Chuyên biết, như thể là sẽ chẳng còn gì sau hai giờ học này nữa cả. Và sân trường đầu yêu của những năm làm học trò có thể nào sẽ chẳng còn được tìm lại. Rồi ngày thi sẽ đến, ghi dấu một năm cuối cùng ở trung học. Nhưng bây giờ, ngày tháng đã là một nỗi buồn phiền của dĩ vãng chợt trở về. Chuyên không còn niềm vô tri để vẽ cho mình những dự tính, và ước muốn như thể những hạt phấn trắng được bôi đi xóa lại trang nỗi tủi thân và an phận.

Lớp học bây giờ đã trống, chỉ còn lại Chuyên và nhỏ bạn tên Nga. Viêt hết dòng chữ cuối, Nga nhìn sang hỏi bạn :

- Chuyên, vẽ chưa ?
- Chuyên chờ anh Ngạn
- Bao giờ anh mới đến ?
- Có lẽ cũng sắp rồi, Chuyên hẹn anh mười giờ.

Nga sắp lại những cuốn tập cho ngay ngắn. Đột nhiên Nga đổi giọng :

- Buồn quá hả Chuyên ?
- Chuyên cười :
- Cuối cùng, rồi cũng chỉ còn lại những nỗi buồn.

— Vậy mà mình vẫn mong sớm có ngày cuối cùng này.

— Tự đứng vậy, làm sao biết được.

Nga nhìn Chuyên. Trong ánh mắt hình như đã có những hạt nước mắt long lanh. Giọng Nga chùng thấp :

— Chắc sẽ chẳng còn những buổi học đầu yêu này nữa, hả Chuyên ?

— Làm sao mình có thể giữ mãi được ngày tháng khi thời gian không muốn ngừng.

Chuyên nhìn ra ngoài vương cửa sổ. Ở một khoảng trống là những hàng cây xanh lá vươn cao lên trong màu nắng. Chuyên hỏi :

— Mùa hạ này Nga có đi đâu không ?

— Nga không có một nơi nào để đi cả.

— Tại Nga không thích.

— Chuyên biết Nga vậy sao ?

Chuyên nhìn bạn cười. Bàn tay Chuyên cầm bút vẽ những vòng tròn lỏng vào nhau trên giấy trắng thành một chuỗi dài. Chuyên không dám nhìn lâu vào mắt bạn. Như một nỗi xót xa lẫn nỗi tiếc, trong ánh mắt hai người đã có những dòng nước mắt âm chạy quanh. Chỉ một cái nhìn lâu, một cái chớp mắt xúc động là sẽ biến chúng thành những hạt nước mắt rơi xuống ngọt ngào. Ngày tháng hạ đã trở về, mùa chia tay bắt đầu. Một năm bây giờ chỉ còn lại những phút cuối còn được ngồi bên nhau trong phòng học và bàn ghế thân quen này. Lát nữa, sẽ chẳng ai còn ngồi bên nhau. Và ngày mai Chuyên cũng sẽ trở về Đ. Ở đó đang có những nỗi buồn đên với Chuyên gần như một ám ảnh vào những ngày mùa hạ trở về trên thành phố thân yêu. Đã lâu lắm Chuyên không nghĩ mình sẽ có ngày phải trở về, và có lẽ, Chuyên cũng chẳng bao giờ mơ ước được như thế.

Nắng bên ngoài lên cao, hắt qua cửa sổ những vệt nắng ấm xuyên vào trong phòng. Nga và Chuyên cùng đứng dậy ra khỏi lớp. Nga nói với Chuyên :

— Chuyên đợi anh Ngạn ?

— Ừ, Nga về trước. Chuyên ở lại đợi anh Ngạn.

— Thôi Nga về.

Chuyện nhỏ bạn cười. Bóng Nga khuất dần và mặt hẳn ở cuối dãy hành lang. Chỉ còn lại mình Chuyên với nỗi buồn đang lớn dần trong ánh mắt. Chuyên bước xuống những bậc tam cấp và đứng lại trên thảm cỏ xanh mượt. Nắng chạy dài, long lanh trên những bãi cỏ non và hàng cây lá thấp quanh trường. Chuyên nghĩ đến những con đường trong thành phố từ ngày mai sẽ thiếu những tà áo trắng lượn bay ở những buổi sáng sớm và lúc chiều về. Và một nỗi buồn rất tự nhiên khi đi qua công trường im vắng, trả về cho thế giới học trò những chia tay bụi ngụi. Và cũng rất có thể, sẽ có những người chẳng bao giờ còn được trở về ngồi lại với bạn bè trong niềm mơ ước bình thường, như Chuyên và năm cuối cùng này chẳng hạn. Bây giờ mùa hạ đã trở về cùng với màu nắng vàng buồn bã trên cao, đồng thời với những hạt mưa đầu mùa bất chợt rơi xuống trong thành phố ngọt ngào. Chuyên lác đác không dám nghĩ tiếp, những giọt nước mắt đã bắt đầu ứa ra chảy dài xuống trên đôi má. Chuyên khóc. Rất tự nhiên khi nghĩ đến ngày mai đang đợi Chuyên ở một nơi nào đó. Bức điện tín màu xanh mới nhận được mấy ngày nay còn nằm yên trong cặp sách. Chuyên thật sự bối rối khi hay tin anh Định đã phải trở lại Quân Y Viện. Một nỗi buồn bất gặp cùng lúc với mùa hạ trở về trong thành phố như những vạt nắng vờ trên đỉnh cây, xót xa và nỗi tiếc.

Chuyên nhìn lại một lần cuối sân trường và những hình ảnh thân yêu. Rồi cũng sẽ không còn lại gì khi đã bước ra khỏi công trường, và kỷ niệm, dù có ngọt ngào và dễ thương đến đâu cũng sẽ bị chôn vùi vào quá khứ lãng quên, rất bình thường như thời gian đã ném trở lại những ngày tháng xôn xao tuổi ngọc ngà yêu dấu khi xưa.

Ra khỏi công trường. Con đường với hai hàng cây cổ thụ cao chót vót dọc theo đại lộ. Nắng hắt trên cao, gió chạy dài qua những tàng cây xôn xao. Con đường thênh thang và quá vắng. Từ bên kia đường Chuyên đã trông thấy Ngạn.

Chuyên hỏi :

— Anh mới đến ?

Ngạn gật đầu :

— Anh muốn được mãi mãi đứng đợi Chuyên.

Chuyên nhìn Ngạn cười :

— Anh làm em sợ.

— Sao Chuyên ?

— Tự dưng anh có ý nghĩ lạ với em quá.

— Có gì đâu. Chuyên không nghĩ khác được sao ?

— Anh biết, mai em không còn ở thành phố này nữa.

Ngạn im lặng bước đi cạnh Chuyên. Những bước chân nghe đều đều buồn bã. Một lúc Ngạn hỏi :

— Nghĩ hè rồi hả Chuyên ?

— Vâng, mùa hè rồi anh ạ ?

Ngạn nhìn Chuyên :

— Buồn không ?

— Anh nói buồn sao ?

— Thì rời trường, xa lớp và thiếu bóng bạn bè.

— Em cũng đang nghĩ như thế. Không biết khi bước ra khỏi cổng trường lần này em có còn lại những gì nữa không.

— Chuyên không nghĩ đã có những khoảng sân trường khác thênh thang hơn đang đợi Chuyên sau mùa hạ này ?

Nắng đột nhiên biến mất trên những ngọn cây. Mùa hạ thường vẫn là mùa của mưa nắng bất ngờ. Nắng đỏ rồi mất, và bắt đầu những hạt mưa đều đều, chậm rãi từ xa đưa về. Ngạn nghĩ đến tuổi học trò và khoảng thời gian mật mùng đã mất. Bao giờ cũng thế, mùa hạ trở về với những lần chia tay, những ngày thi buồn bã trong màu nắng hạ. Và để rồi sẽ có một lần chẳng bao giờ còn có dịp trở lại trường xưa, bạn bè rồi cũng chia xa, tàn mạn về mỗi nơi một người. Ngạn đã đánh mất tất cả những ngày tháng ngọc ngà đó khi một lần đã bước ra khỏi sân trường thân yêu. Bây giờ, ngút ngàn nỗi chia xa. Bây giờ, Chuyên bé nhỏ bên anh với những ý nghĩ đầu mùa cùng với những nỗi buồn búa vầy. Ngạn muốn được nhìn Chuyên trong cái nhìn thân yêu và chia sẻ. Tình yêu, có thể nào để đánh đổi được với tất cả những hoàn cảnh chung quanh. Ngạn xót xa khi nghĩ đến hoàn cảnh như một thứ đã có sẵn. Như một cơn mưa đầu mùa hạ bất chợt đổ xuống trong thành phố rồi đột ngột tắt ngấm, để lại những hơi ẩm mục nát từ lòng đất xông lên ngọt ngào và buồn bã vô chừng.

— Đã có những luật vừa rồi đó Chuyên.

Ngạn nói với Chuyên khi những hạt mưa nhỏ bắt đầu rơi xuống. Làn mưa mỏng như những sợi chỉ giăng ngang trên bầu trời nắng hanh vàng. Gió vẩn vù trên đỉnh cây xào xạc làm bay lá tả những cánh lá khô vàng úa. Con đường đã vắng một cách lạ lùng. Chuyên nói :

— Kiếm chỗ nào ngồi đi anh.

Ngạn đưa Chuyên vào một quán nước. Quán lưa thưa vài người ngồi rải rác, hình như họ vào đây để tránh một cơn mưa lớn có thể bắt ngờ đổ xuống trong thành phố. Tìm một chỗ khuất trong quán, Ngạn kêu nước uống khi bên ngoài đột nhiên mưa lớn. Những hạt mưa nặng nề trút xuống, bắt tung toé vào mặt tường kính mờ đục. Đưa tay hất mái tóc ra phía sau và lau khô những giọt nước bám trên mặt. Ngạn nhìn Chuyên :

— Mưa bất ngờ quá hả Chuyên.

— Mùa này vẫn thế, mưa đầu mùa mà anh.

Ngạn cười :

— Thành phố mà mưa giờ này, buồn chết được.

— Anh sợ những đàn bướm trắng sẽ bị ướt cánh ở cổng trường ?

— Có lẽ vậy đó Chuyên.

— Có lẽ chi nữa.

— Vì Chuyên đang ngồi bên anh rồi mà.

Chuyên cười. Nụ cười bên anh một lúc nào đó thật bình yên. Chuyên vẫn mơ ước mình mãi mãi được bình thường như thế, nhưng sao thật khó. Chuyên nghĩ đến là muốn khóc. Những bình an ở một tuổi nào đó bây giờ đã mất, và nỗi tiếc cùng với những hình ảnh một thời được nhớ lại đến xót xa, tội nghiệp. Chuyên uống những ngụm nước nhỏ, xoay xoay chiếc ly trong bàn tay và buồn bã nhìn ra ngoài trời :

— Anh đã lấy vé máy bay cho em ?

— Có, chuyên bay mười giờ ngày mai. Chuyên đã sửa soạn xong hết chưa ?

— Có gì mà sửa soạn hả anh.

— Còn cô Thục ?

— Cô bảo em cứ về xem sao, sau đó trở lại.

— Chuyên nghĩ sao?

— Em sợ.

— Dù sao Chuyên cũng phải trở về đây trước ngày thi một thời gian chứ.

— Vâng, em cũng đã nghĩ như thế.

Im lặng một chút, Chuyên tiếp:

— Em không biết anh định ra sao.

— Thì Chuyên hãy trở về đã.

— Anh biết, em chỉ còn hai anh em.

Giọng Chuyên chùng hẳn xuống như muốn khóc. Cả hai đều yên lặng không muốn nhắc tiếp đến câu chuyện. Ở một nơi nào đó bây giờ chắc hẳn Định cũng đang mong có Chuyên trở về. Ngạn nhớ lại buổi gặp gỡ cách đây đã hơn một tháng trên sân thượng nhà Hữu. Định đã xót xa nhìn em mà khóc. Tiếng khóc, ở một tuổi nào đó, chắc sẽ cho người ta thấy trở nên bé nhỏ lại một phần, và còn cho mình những an ủi, những vỗ về thân thuộc khi đã đánh mất quá nhiều tuổi đời.

Ngạn hỏi:

— Chuyên nghĩ gì đó?

— Em nghĩ đến anh Định và tội nghiệp ba em.

Ngạn nhìn Chuyên. Đôi mắt nàng tối lại và đã có những dòng nước mắt chạy quanh. Ngạn xót xa:

— Đừng nhắc đến người chết nữa Chuyên ạ. Có lẽ, người chết họ cũng không muốn can dự vào đời sống của chúng ta đâu.

— Nhưng anh biết, mẹ em bây giờ đã có người đàn ông khác bên cạnh cùng với những đứa nhỏ.

Chuyên tiếp:

— Em hiểu, mẹ em cũng chỉ là một người đàn bà và còn trẻ.

Chuyên xúc động và khóc ngọt ngào như chưa bao giờ được khóc. Cầm cái vé máy bay trong tay, bây giờ Chuyên mới nghĩ đến một nơi mà ngày mai Chuyên phải trở về. Ba đã chết. Mẹ bây giờ đã có những tình cảm khác chia sẻ trong đời sống. Chuyên hiểu, như thế là

đã có những sự mất mát, những đổi thay trong một trái tim có quá nhiều những ô ngăn. Nhưng còn anh Định, Chuyên phải về, dù sao Chuyên cũng đã hiểu tình cảm đến một lúc nào đó thì cũng phải chia sẻ cho nhiều người. Và mẹ Chuyên cũng chỉ là một người đàn bà trong bất cứ mọi hoàn cảnh, phải chấp nhận trong đời sống sau này những nương tựa và bám víu với những rung động tình yêu còn lại.

Bây giờ mỗi người đã có một đời sống riêng. Chuyên không dám nghĩ khác với những ý nghĩ bất chợt của mình. Nơi trở về cũng là nơi đã bỏ lại những yêu thương, những tình cảm của một đoạn đời nhỏ dại đã qua. Chuyên muốn được trở về với anh mình bằng những ý nghĩ bình thường, không xót xa và cay đắng.

Ngạn xúc động nhắc lại một hình ảnh của Định ngày nào:

— Chuyên còn nhớ, anh Định đã khóc vì thương Chuyên ngày nào đó không?

Chuyên cảm ly nước nhìn ra ngoài trời đã quang tạnh:

— Em biết anh Định đã nghĩ đến đời sống của em trong này.

Nhưng ở hoàn cảnh nào em cũng không muốn anh phải chia sẻ với em quá nhiều trong đời sống.

— Nhưng bởi người ở xa, em nên hiểu và thông cảm với họ.

— Em chỉ buồn một điều, mẹ em đã coi anh Định và em như một cái bóng mờ nhạt trong đời sống.

Ngạn an ủi:

— Dù sao bây giờ bà cũng đã có đời sống riêng của bà và bạn với những đứa nhỏ.

Chuyên cười buồn.

— Nhưng đôi khi nghĩ đến ba và anh Định, em tủi thân ghê lắm.

Ngạn tránh đôi mắt nhìn của Chuyên. Đôi mắt Chuyên lúc này sao quá buồn, và anh sợ. Bên ngoài cơn mưa đã dứt hẳn, đột ngột như lúc bắt đầu mưa. Ngạn nhìn ra bên ngoài, sinh hoạt cũng đã trở lại bình thường sau cơn mưa bất ngờ. Từ phía bên kia một ngôi trường con gái, từng đoàn nữ sinh tủa ra áo lụa bay trắng cả một đoạn đường xanh bóng mát. Đã mùa hè. Ngạn nghĩ đến công trường kia ngày mai sẽ khép kín, im lìm trong tiếng ve ran ran suốt những quãng ngày mùa hạ, buồn bã và tiêc nuối.

Ngạn đưa Chiên ra khỏi quán. Nắng bắt đầu rực rỡ và chói chang trong thành phố lúc trưa về.

— Anh Ngạn, mai em về rồi.

— Một ngày mùa hạ của Chuyên, phải không?

Chuyên theo Ngạn đi hết quãng đường trở về nhà cô Thục. Con đường với hai hàng cây cao thẳng tắp, ấm áp dưới ánh nắng vàng nháy múa trên cao. Con đường thật đẹp, và Chuyên cũng đã từng đi như thế suốt những tháng ngày cấp sách đều trường, đầu yêu như một thân thuộc hàng ngày. Bây giờ mùa hạ đã trở về, con đường chắc hẳn sẽ vắng bóng những người con gái tay ôm cặp sách đi dưới những hàng cây xanh lá như màu mơ trước ở cuối cùng của một năm học. Như một sự tiếc nuối, để không bao giờ còn có dịp ngồi lại ngồi trường thân yêu với biết bao kỷ niệm, Chuyên vẫn thấy mình quá buồn dù ngày mai đang hẹn với Chuyên ở một sân trường khác, thênh thang và với vợ ở những mùa tiếp nối.

Một ngày mùa hạ. Một ngày có những vạt nắng vỡ trên cao và lời tiễn đưa buồn bã. Chuyên từ giả thành phố và những hình ảnh đã trở thành thân thuộc để trở về Đ. Chuyên nghĩ đến ngôi trường yêu dấu với những con đường ngập nắng giữa trưa và xanh bóng mát lúc chiều về xáo xáo dưới phố. Lát nữa chắc Chuyên sẽ phải xốt xa vô cùng khi biết mình không còn ở đây và những ai thân thuộc bên cạnh. Phi trường bây giờ chỉ còn lại những kẻ đi và người tiễn. Chuyên nhìn lại một lần cuối cô Thục và Ngạn rồi quay đi vào trong lòng tàu. Những hạt nước mắt đã bắt đầu nhòe nhạt làm mặt đắng bờ môi Chuyên. Hình ảnh phía dưới trở nên xa dần, mênh mông trong mắt nhìn của Chuyên. Nắng vàng úa trên cao, chạy dài xuống những phi đạo cho Chuyên biết hôm nay một ngày nắng hạ, một ngày bắt đầu những chia xa và mong đợi.

PHAN UYÊN HOÀI

ĐỒNG NAI
270 Đê Thám Sài Gòn II
ĐÃ PHÁT HÀNH CẢ NƯỚC

HÔN EM, KỶ NIỆM

Truyện của DUYÊN ANH

Kỷ niệm như đôi môi mộng chín của người tình, như những giọt nước mắt của cuộc tình, như tháng năm tuyệt đẹp đã vĩnh biệt đời ta. Gặp lại, hãy hôn môi kỷ niệm những nụ hôn dài...

TUỔI NGỌC XUẤT BẢN

Bút máy và bút nguyên tử của
Pháp quốc đẹp nhất, lý tưởng
nhất, người tình đèn sách của
học sinh, sinh viên

Đây đủ các kiểu tối tân từ vài trăm bạc tới
vài chục ngàn bạc của năm 74 trưng bày và
bán tại

Nouveautés ISANA

146 Thương xá TAX Saigon

Đại lý độc quyền tại Việt Nam

ISANA KỸ THƯƠNG CÔNG TY